

Programul Operațional Capacitate Administrativă 2014-2020

Axa prioritară 2. Administrație publică și sistem judiciar accesibile și transparente

Obiectivul specific 2.1. Introducerea de sisteme și standarde comune în administrația publică locală ce optimizează procesele orientate către beneficiari în concordanță cu SCAP

Proiect: Voluntar 3.00 - rețele de voluntariat pentru asistență umanitară în Sectorul 3 Municipiul București, Cod proiect 151544

Solicitant: SOCIETATEA NAȚIONALĂ DE CRUCE ROȘIE DIN ROMÂNIA - FILIALA SECTORULUI 3 BUCUREȘTI

GHID DE BUNE PRACTICI/INTERVENȚIE IN SITUAȚIE DE CRIZA

2023

GHID DE BUNE PRACTICI/INTERVENȚIE ÎN SITUAȚIE DE CRIZĂ

Cuprins

Introducere - Contextul elaborării Ghidului de Bune practici/intervenție în situație de criză.....	3
1. Nevoia de implicare a comunității în situații de criză	4
1.1. Rolul organizațiilor în asistență în caz de dezastre - coproducția pentru furnizarea unui răspuns integrat în perioada pandemiei COVID - 19	5
1.2. Rolul grupurilor comunitare de suport în cazurile dezastrelor.....	8
1.3. Voluntarii - resursa esențială în gestionarea resurselor pe perioada crizelor.....	9
2. Necesitatea organizării unei rețele de voluntari în Sectorul 3 astfel încât aceștia să reprezinte liantul între comunitate și autoritatea publică	10
2.1. Consultarea organizațiilor neguvernamentale și a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale în pregătirea și acționarea în cazurile de dezastre	10
2.2. Infrastructura de voluntariat în România	12
2.3. Voluntariatul în relație cu autoritățile locale.....	14
2.4. Platforme online privind gestionarea pregătirii și intervențiilor în cazurile de dezastre.....	17
3. Principalii actori activi în comunitate ce vor cunoaște permanent și vor informa comunitatea cu privire la momentul și gradul de implicare în situații de criză/risc/dezastru.	19
3.1. Pregătirea pentru dezastre	19
3.2. Creșterea rezilienței comunităților pentru pregătirea și acționarea în cazul dezastrelor.....	21
3.3. Generarea și furnizarea asistenței umanitare în comunitățile afectate de dezastre....	25
3.4. Comunicarea în situații de criză/dezastre naturale.....	30
4. Perspectivele acțiunii comunitare cu participarea voluntarilor în Sectorul 3 Municipiul București	30
Anexa Rezultatele chestionarului aplicat la nivelul specialistilor din Sectorul 3 Municipiul București	37

Introducere - Contextul elaborării Ghidului de Bune practici/intervenție în situație de criză

Societatea Națională de Cruce Roșie din România este o organizație umanitară, membră a Mișcării Internaționale de Cruce Roșie și Semiluna Roșie, auxiliară autorității publice și abilitată prin lege (Legea 139/1995) să asigure asistența umanitară în caz de dezastru și să vină în sprijinul persoanelor vulnerabile. În această calitate, potrivit art. 8 din legea menționată are dreptul de a cere concursul autorităților publice în vederea sprijinirii persoanelor aflate în situație de risc.

Filiala Sector 3 a Societății Naționale de Cruce Roșie din România este una dintre cele 47 de filiale ale Societății Naționale de Cruce Roșie din România, dobândind personalitate juridică în anul 1993.

Filiala Sector 3 a Societății Naționale de Cruce Roșie din România implementează în perioada 01.09.2022-31.10.2023 proiectul „Voluntar 3.00 - Rețele de voluntariat pentru asistență umanitară în Sectorul 3 Municipiul București” - cod SIPOCA 1098/MySMIS 2014+151544.

Scopul proiectului este de a dezvolta rețeau de voluntari ca și standard comun de intervenție la nivelul comunității, ținând cont de faptul că „Voluntariatul ajută oamenii să fie mai activi în rolul lor de membri ai societății și să se preocupe de calitatea vieții comunității. Implicarea civică duce la creșterea sentimentelor de apartenență și solidaritate, dar și la creșterea gradului de implicare a autorităților publice locale sau centrale în susținerea și dezvoltarea comunităților.”

Obiectivul general al proiectului

Obiectivul general al proiectului „Voluntar 3.00 - rețele de voluntariat pentru asistență umanitară în Sectorul 3 Municipiul București” constă în creșterea capacității organizaționale a SNCRR Filiala Sector 3 de a se implica în formularea unui instrument comun de intervenție în caz de dezastru/situație de criză la nivelul Sectorului 3 și totodată dezvoltarea de abilități și competente în rândul voluntarilor, ce vin în sprijinul comunității în caz de dezastru/situație de criză. Prin activitățile propuse, SNCRR Filiala Sector 3 își va extinde aria de intervenție și va multiplica activitățile cu impact pozitiv în comunitate, precum și inițiative care își propun creșterea implicării cetățenilor în comunitate, dezvoltarea spiritului civic precum și crearea premiselor de participare în procesul de luare a deciziilor la nivelul comunității. Acțiunile propuse în cadrul proiectului conduc la obținerea rezultatelor ce se corelează cu obiectivele SCAP precum și cu nevoile identificate în comunitate în ceea ce privește intervenția în situație de criză, asistența umanitară pentru cetățenii aflați în situație de risc, în Sectorul 3.

Obiectivele specifice ale proiectului

- OS1. Creșterea capacității organizaționale a SNCRR Filiala Sector 3 prin construirea unui dialog sustenabil cu societatea civilă și administrația publică;
- OS2. Creșterea gradului de conștientizare a rolului societății civile în comunitate prin elaborarea unui instrument comun privind intervenția în caz de dezastru/situație de urgență respectiv o rețea sustenabilă de voluntari ;
- OS3. Creșterea gradului de pregătire profesională în domeniul primului ajutor, în vederea asigurării unui grad ridicat de intervenție în comunitate;
- OS4. Creșterea premiselor de colaborare ale comunității și participarea/implicarea acesteia în procesul de luare a deciziilor;
- OS5. Dezvoltarea rețelei de voluntari în Sectorul 3 prin încheierea a minim 50 de contracte de voluntariat ce vor constitui instrumentul de bază în asigurarea asistenței comunitare la nivelul Sectorului 3;
- OS6. Creșterea gradului de conștientizare privind egalitatea de șanse și nediscriminarea în în comunitate precum și a protecției mediului prin promovarea obiectivelor de dezvoltare durabilă.

Rezultatele proiectului

- R1 aferent A2.1. - 120 de persoane participante la workshop-uri (6 evenimente cu administratia publică, aleși locali și societate civilă) și totodată elaborarea unui ghid de bune practici reprezentând măsuri de intervenție în caz de urgență.
- R2 aferent A2.2. - 160 de cetățeni participanți la seminarii privind rolul voluntarului în comunitate, importanța participării active în cadrul comunității precum și dezvoltarea spiritului civic (8 seminarii în comunitate) și 50 de contracte de voluntariat încheiate.
- R3 aferent A3.1. - 3 exerciții de simulare a situațiilor de criza/dezastru.
- R4 aferent A4.1. - 80 de persoane participante la sesiuni de instruire și pregătire în domeniul primului ajutor.

Grupul țintă este alcătuit din 330 de persoane și este reprezentat de persoanele direct sprijinite în cadrul proiectului (persoane la nivelul cărora se așteaptă un efect ca urmare a intervenției):

- reprezentanți ai ONG-urilor - min 30 de persoane;
- aleși locali (ex. consilieri locali și consilieri județeni, primari, viceprimari) - min 15 persoane;
- personal din autoritățile și instituțiile publice locale (personal de conducere și de execuție) - minim 75 persoane;
- cetățeni - minim 210 de persoane.

Impactul proiectului asupra grupului țintă: Crearea rețelei de voluntari, instruirea și pregătirea profesională în domeniul primului ajutor precum și diseminarea ghidului de intervenție în situație de criză/dezastru reprezintă elemente cheie în vederea constituirii unui instrument comun de intervenție în situație de criză/dezastru, fiind astfel facilitată intervenția în comunitate, reducerea consecințelor datorate situației de criză/dezastru.

În cadrul subactivității A2.1. Workshop-uri în comunitate au fost organizate și derulate 6 workshop-uri/intalniri la care au participat 20 persoane/eventiment, reprezentanți ai societății civile, autorități publice locale și aleși. În cadrul workshop-urilor au fost dezbătute teme precum: nevoia de implicare a comunității în situație de criză (incendii, inundații, pandemie, cutremur etc), necesitatea organizării unei rețele de voluntari în Sectorul 3 astfel încât aceștia să reprezinte lanțul între comunitate și autoritatea publică precum și principalii actori activi în comunitate ce vor cunoaște permanent și vor informa comunitatea cu privire la momentul și gradul de implicare în situații de criză/risc/dezastru. De asemenea, în cadrul grupurilor de lucru s-a analizat elaborarea prezentului ghid de bune practici/intervenție (măsuri de prim ajutor în situație de criză) ce va fi diseminat în comunitate.

1. Nevoia de implicare a comunității în situații de criză

Paradigma de comandă și control în managementul urgențelor și crizelor în sens strict impune ca oamenii să urmeze instrucțiunile specialiștilor și ca publicul, pe cât posibil, să evite intervenția pentru a lăsa specialiștilor să gestioneze situația. Paradigma participării publice, pe de altă parte, necesită ca publicul implicat și voluntar să fie utilizat ca o resursă care lucrează alături sau la periferia personalului profesionist de urgență. În prezent, îndreptarea spre paradigma participării publice, totuși, ambele implică faptul că cetățenii au anumite cunoștințe despre cum să se gestioneze până la rezolvarea problemelor cele mai acute.

Organizațiile tradiționale de protecție civilă oferă un cadru pentru educarea și practicarea atât a eforturilor colective, cât și a autoajutorării individuale. Cu toate acestea, renașterea acestor organizații a încetinit și strategiile de recrutare care rămân bazate pe activitate continuă într-o anumită organizație au nevoie acută de modernizare. Cu toate acestea, implicarea voluntară în gestionarea crizelor societale pare să fie totuși înfloritoare. Un membru al unui grup local de resurse voluntare a spus următoarele despre viitorul modalităților tradiționale de organizare a activității de voluntariat în gestionarea crizelor:

“Nu poate exista niciun fel de gatekeeping în acest tip de muncă (...), trebuie să fii foarte deschis și incluziv și să accepți faptul că oricine poate ajuta (...), și cred că se va schimba, acest mod

tradițional de a lucra în organizații și asociații și așa mai departe, se va dizolva ca efect al noilor noastre moduri de comunicare...”

În consecință, opinia că oamenii obișnuiți ar trebui să acționeze în moduri care să nu-i împiedice pe cei responsabili de gestionarea crizei persistă. Unii membri ai organizațiilor de voluntari par să încurajeze o înțelegere aproape reacționară a rolului publicului în gestionarea crizelor societale.

Din fericire, oamenii sunt adesea capabili nu doar să se gestioneze pe ei înșiși, ci și să-i ajute pe alții. Ceea ce este important să abordăm este cum să ridicăm publicul voluntar la nivelul actorilor profesioniști, adică cum se face din siguranța societală o chestiune de coproducție între publicul voluntar, reprezentanții municipali și actorii profesioniști.

Din perspectiva coordonatorilor municipali de siguranță/de voluntari, este de dorit ca publicul să se angajeze în eforturi colective. Cu toate acestea, a fi capabil să te ajuți pe tine și pe cel mai apropiat cerc înainte de sosirea ajutorului profesional este considerat și mai de dorit. Indivizii organizați și semi-organizați împărtășesc și ei această perspectivă. Pentru cei care se angajează în eforturi colective, provocarea ar putea fi să integreze educația și formarea în rutina lor de zi cu zi.

1.1. Rolul organizațiilor în asistență în caz de dezastre - coproducția pentru furnizarea unui răspuns integrat în perioada pandemiei COVID - 19

Apariția spontană a ordinii în sistemele naturale și fizice în ajutorare în timpul dezastrelor, de exemplu în timpul izbucnirii COVID-19 în Wuhan, China reliefează perspectiva adoptării unei perspective de coproducție, concentrându-se pe două cazuri în timpul procesului de furnizare a răspunsurilor de urgență cu guvernul și aplelul la spejzinul cetățenilor pentru a combate criza de sănătate. Observațiile și analiza de caz au descoperit că atât guvernul, cât și cetățenii joacă un rol în furnizarea de răspunsuri la dezastre. În special, auto organizațiile apărute în procesul de furnizare a serviciilor de ajutor sunt observate ca un actor critic al schimbării în ceea ce privește mobilizarea resurselor și colaborarea cetățenilor pentru a obține siguranța personală și reziliența comunității. Descoperirea sugerează că organizațiile în coproducția răspunsurilor la dezastre cu guvernul și rezidenții din Wuhan au fost eficiente, ceea ce a adus în cele din urmă criza de sănătate sub control.

Înțelegerea convergenței naturale a acțiunii coproduse ca răspuns la un dezastru este esențială dacă se dorește a fi explicate caracteristicile situațiilor de urgență. Acum este considerat un aspect universal al dezastrelor, care sunt adesea recunoscute ca vremuri de haos care necesită acțiuni imediate pentru o schimbare pozitivă. De exemplu, apariția atacurilor teroriste sau a crizei refugiaților în ultimii ani a stimulat o tendință de voluntariat global în multe țări și regiuni. În consecință, societatea în creștere a implicat o varietate de actori în afacerile publice prin eforturi colective. La nivel global și intern, creșterea rapidă a voluntariatului a reflectat gradul diferit de participare a persoanelor și organizațiilor la cutremure, inundații, crize etc. Este cazul în special atunci când voluntariatul are loc ca răspuns la nevoile în creștere bruscă în situații de criză și dezastre. Aceste situații sunt caracterizate ca fiind incerte, schimbătoare și complexe. Din acest motiv, apar auto-organizații care reprezintă apariția spontană a ordinii în sistemele fizice și multe alte răspunsuri la dezastre. Acest proces poate fi observat și în diferite situații, cum ar fi dezastre naturale, uragane și alte crize neașteptate.

Ca răspuns la situații de urgență, este mai mult decât obișnuit ca oamenii să reacționeze voluntar contribuind cu timpul, materialele și cunoștințele lor pentru a restabili ordinea. Participarea persoanelor și organizațiilor poate implica atât canale oficiale, cât și neoficiale. În reducerea riscului de dezastre, este posibil ca canalele informale să ofere o capacitate suplimentară de creștere pentru a răspunde la urgențe mai frecvente. Acest lucru se datorează faptului că indivizii și grupurile sunt mai coezive în perioadele incerte, lucrând împreună pentru a depăși provocările. În plus, eforturile de auto-organizate sunt esențiale într-un proces colectiv de comunicare, selecție și adaptare.

În ciuda eforturilor depuse de auto-organizații în asistența în caz de dezastre, nu le este întotdeauna ușor să ia măsuri. În primul rând, eforturile auto-organizate au fost folosite de mult timp pentru a acționa singure și uneori pot să nu colaboreze pe deplin cu alte organizații într-un mediu instituțional în care structurile de oportunități politice sunt limitate. Pe de altă parte, literatura existentă a sugerat că constrângerile auto-organizațiilor ar trebui, de asemenea, recunoscute pentru a înțelege pe deplin acțiunea lor din cauza ambiguității statutului și a constrângerii resurselor. Cu toate

acestea, este de mare importanță că auto-organizațiile să participe și să furnizeze servicii în anumite situații în care sunt necesare eforturi comune. Organizațiile apărute în urma dezastrelor reprezintă o trecere de la eforturile organizate ale guvernului către eforturi mai active inițiate de cetățeni și grupuri pentru a furniza bunuri publice. Este mai ales cazul când acțiunea organizată nu ar putea obține în mod eficient rezultatele așteptate, astfel organizațiile se angajează în forme de acțiune colectivă sau în reacție la situații emergente.

În timpul pandemiei de COVID-19 în China, patru tipuri de organizații au fost prezente în furnizarea de servicii de ajutor. Primul grup de organizații include cinci organizații cvasi-guvernamentale, și anume, Societatea Crucii Roșii din China, Filiala Hubei (RCSCHB), Federația de Caritate Hubei, Fundația pentru Dezvoltarea Tineretului Hubei, Federația de Caritate Wuhan și Societatea Crucii Roșii din China, Sucursala Wuhan (RCSCWB). Pentru federațiile de caritate, acestea sunt în mod normal afiliate departamentului de afaceri civile. Aceste cinci organizații sunt responsabile de distribuirea materialelor de donații cu autorizația guvernamentală. Al doilea tip de organizații implicate sunt organizațiile nonprofit înregistrate care respectă cu strictețe regulile de participare stabilite de guvern. Acest tip de organizații sunt capabile să răspundă la situații emergente și sunt dotate cu personal salariat suficient, deoarece dispun de resurse financiare sustenabile care le-au permis să ia măsuri în răspunsurile de urgență.

Lupta împotriva COVID-19 în Wuhan a demonstrat importanța cooperării dintre guvern și cetățeni. În timpul furnizării răspunsurilor la dezastre, au fost implicate și multe întreprinderi mici și mijlocii. Pentru cetățeni, perseverența de a respecta ordinele de a rămâne acasă și angajamentul de a sprijini guvernul, în special personalul medical, a fost puternică, într-un mod în care un număr mare de rezidenți s-au oferit voluntari pentru a-și dedica timpul, cunoștințele și resursele în furnizarea de servicii de ajutor în caz de dezastre. La nivel de bază, lucrătorii comunitari au jucat un rol esențial în conectarea rezidenților în ceea ce privește informarea notificărilor, livrarea necesităților, mobilizarea resurselor, implementarea ordinilor de siguranță etc. Împreună cu organizațiile comunitare, auto-organizațiile au apărut și au servit ca un canal critic pentru cetățeni care leagă indivizii cu grupuri mai mari ca răspuns la nevoile dezastrelor din Wuhan și din alte zone afectate din China.

Printre sute de voluntari, o studentă implicată activ a împărtășit povestea ei și a spus că motivul pentru care a decis să participe este din cauza încrederii sale în această organizație. A fost prezentată de unul dintre prietenii ei care studia științe medicale și în curând și-a dat seama că materialele medicale se confruntă cu o penurie disperată și că rămânerea acasă era o necesitate pentru indivizi. Prin urmare, răspunsurile colective au devenit o alegere inevitabilă. La fel ca mulți voluntari neorganizați, acest student a fost motivat să se alăture echipei de salvare pur și simplu de un sentiment de încredere caracterizat de reputația, profesia și angajamentul. În timpul procesului de salvare, majoritatea voluntarilor au discutat despre obstacolele pe care le-au întâmpinat în momentul livrării bunurilor și serviciilor persoanelor aflate în nevoie. Chiar dacă sunt foarte motivați și hotărâți, situația care se schimbă rapid și severitatea virusului le-a făcut dificil să fie un factor de decizie rațional în orice moment. Rememorând această experiență, fondatorul acțiunii și-a exprimat anxietatea cu care s-a confruntat la începutul focarului. Înainte de a fi prea târziu, el a postat apoi o notă de recrutare pe acest site web personal în care a cerut sprijin și voluntari. Foarte curând a conectat sute de voluntari din toate categoriile sociale și au format imediat această rețea în timpul crizei.

Combinarea eficientă a canalelor online și offline a facilitat în mod critic coproducția de servicii de ajutor în caz de dezastre în timpul crizei de sănătate. În special, comunicarea intensă între auto-organizații, comunități, voluntari și administrația locală a sporit colaborarea și coordonarea la distanță pentru livrarea aprovizionării. Ambele cazuri au manifestat procesul de salvare în caz de dezastru în care organizații, voluntari, rezidenți și organizații publice lucrează împreună pentru a lupta împotriva crizei. În ceea ce privește procesul, ambele au trecut prin etape diferite; În ceea ce privește consecințele, ambii și-au exprimat sentimentul de realizare și mândrie, deși trăirea unui moment atât de dificil ar putea fi inevitabil disperată și fără speranță. La fel ca mai multe zone publice, coproducția devine indispensabilă, iar sănătatea publică nu face excepție. Prin urmare, colaborarea devine inevitabilă.

Având în vedere că organizațiile au apărut ca un canal cetățenesc în lupta împotriva COVID-19 în China, rezultatul a variat în funcție de aceste organizații. Capacitatea organizațiilor de a coproduce cu guvernul și rezidenții în situații dezastruoase ridică o întrebare mai profundă: dacă poate susține și deveni

un canal oficial în furnizarea de servicii viitoare și prevenirea dezastrelor. Coproducția dintre autoorganizații și organizații publice, manifestată în cazuri, este influențată de resurse și reglementări. În stadiul incipient al COVID-19, când comunicarea offline era aproape imposibilă, instrumentele de comunicare online au fost adoptate ca principal canal de comunicare. În timpul crizei, furnizarea de servicii de ajutor în caz de dezastre a fost destul de complexă, care implică atât provizii, cât și participanți care facilitează coproducția. Experiențele de comunicare, selecție și adaptare ale acestor organizații se concentrează pe înțelegerea modului în care au apărut și au interacționat cu organizațiile publice, precum și a potențialelor provocări pe viitor.

Un raport realizat de Pro Vobis - Centrul Resurse naționale pentru voluntariat. Acesta prezintă eforturile voluntarilor de a combate efectele pandemice pe durata stării de urgență.

- Voluntari implicați: 8.256
- Ore de voluntariat: 393.951
- Valoarea economică a orelor de voluntariat: 5.365.612 RON

1 ora de voluntariat necalificat = 13,62 RON. Calculul se raportează la salariul minim brut stabilit legal, de 2230 RON, pentru care costul salarial total este de 2280 RON. Acesta se împarte la 167,33 ore (numărul mediu de ore de lucru lunar stabilit prin legislația muncii)

• Tipuri de activități realizate de voluntari: Livrare de alimente, Livrare de medicamente, Preluare de comenzi, Pregătirea pachetelor, Pregătirea meselor calde, Sprijin psihologic de la distanță, Strângere de fonduri, Scriere de proiecte, Ingrijirea animalelor, Frizerie, Monitorizarea persoanelor aflate în situații speciale, Design grafic, Elaborarea materialelor informative, Comunicare și promovare, Management de echipă, servicii IT, Producere de materiale de protecție, Achiziție echipamente medicale, Distribuție echipamente medicale, Realizare baze de date, Consultanța juridică.

- Persoane vârstnice sau vulnerabile ajutate: 44.998
- Familii defavorizate ajutate: 14.716
- Centre de carantina ajutate: 80+
- Unități medicale ajutate: 1.661
- Instituții publice ajutate: 343
- Cabinete medici de familie ajutate: 580
- Dispecerate realizate de voluntari: 8+
- Porții de mâncare pregătite sau livrate: 26.997
- Pachete cu alimente, medicamente sau produse de igienă pregătite și livrate: 123.347
- Fonduri stranse și folosite cu sprijinul voluntarilor: 1.138.312 RON, 8.209.057 EUR,

739.759 USD

În spatele numărului de beneficiari, a livrarilor efectuate sau a sumelor donati de firme și persoane din itimosi, se ascunde ceva mai puternic, care nu amesteca mulți oameni în acțiune - să găsești familiaritate printre oamenii pe care îi cunoști acum, dar pe care tu. have yet to meet. -i ajută; să-ți dai seama că în each indicator of organizations that care au muncit sukutele acestea la firul ierbii este de fapt un om de care cineva a avut într-un fel sau altul sau care a decis că depinde de el sau de ea să facă ceva pentru o lume mai bună.

Mai puternici împreună: Voluntariat în timpul crizei- Pro Vobis, <https://www.provobis.ro/mai-puternici-impreuna/>

Coproducția în timpul luptei împotriva COVID-19 tinde să fie spontană și într-o oarecare măsură neplanificată. În alte contexte examinate în literatura actuală, observația este încă valabilă, deoarece oportunitățile și provocările cu care se confruntă auto-organizațiile sunt similare. Interacțiunile dintre auto-organizații și guvern nu sunt întotdeauna de dorit, ci dinamice. Poate apărea în diverse forme și contexte. Dacă organizațiile vor evolua într-un canal oficial de coproducție rămâne dificil de prezis. În ce măsură eforturile auto-organizate pot fi încorporate în proiectarea politicilor necesită cercetări suplimentare. Acest studiu are potențialul de a genera câteva lecții profunde pentru elaborarea politicilor publice. Guvernele pot învăța de la organizații și pot dezvolta inițiative de co-producție pentru a furniza servicii de bună calitate atât în situații dezastruoase, cât și în administrarea zilnică. Organizațiile, într-o anumită măsură, sunt capabile să exprime valorile și preferințele cetățenilor prin

inițiative de coproducție care reprezintă dreptate socială și egalitate. Mai mult, se așteaptă ca guvernele să încurajeze și să faciliteze aceste inițiative prin furnizarea de resurse și platforme pentru a sprijini creșterea comunității mai largi. Desigur, relația dintre organizații și guverne poate să nu fie întotdeauna pozitivă, având în vedere potențialele conflicte sau opoziție. Prin urmare, este important să înțelegem cu adevărat factorii care influențează coproducția în timp.

1.2. Rolul grupurilor comunitare de suport în cazurile dezastrelor

Conduse de oameni cu o bogată experiență de viață, grupurile comunitare au fost mult timp o sursă critică de sprijin pentru cartierele cu resurse insuficiente care se luptă să treacă peste provocările interconectate, inclusiv accesul insuficient la alimente proaspete și accesibile, aer curat și locuințe sigure și sănătoase.

Conduse de oameni cu o bogată experiență de viață, grupurile comunitare au fost mult timp o sursă critică de sprijin pentru cartierele cu resurse insuficiente care se luptă să treacă peste provocările interconectate, inclusiv accesul insuficient la alimente proaspete și accesibile, aer curat și locuințe sigure și sănătoase.

Ascultând și investind în organizațiile locale, filantropia a contribuit la accelerarea abordărilor de colaborare centrate pe rezidenți, care au făcut posibil ca astfel de grupuri să pivoteze pentru a satisface nevoile imediate legate de COVID și a-și menține baza financiară în timpul unei recesiuni economice care a forțat multe organizații nonprofit să închidă ușile.

Aceste organizații lucrează la nivel local pentru a răspunde nevoilor comunităților în care sunt încorporate și sunt exemple ale ideii că în vremuri de criză, investițiile hiper-locale sunt esențiale pentru supraviețuirea comunității.

Concluzia: crizele cu care ne confruntăm astăzi - și cele care vor urma - necesită să ne sprijinim pe vecinii noștri. Cele mai puternice rețele de siguranță sunt construite din cunoștințele locale, relațiile și acțiunile comunitare, iar filantropia ar trebui să facă tot ce poate pentru a le sprijini.

Studiu de caz - Cutremurul din Christchurch (Australia)

Experiența din Christchurch a evidențiat importanța angajamentului comunității, în toate cele 4 faze ale rezistenței la dezastre, adică reducerea, pregătirea, răspunsul și recuperarea. Contribuția comunității pare să influențeze puternic procesul de recuperare din Christchurch.

Exemple în acest sens includ:

1) activitățile de consultare și comunicare ale echipei Stronger Christchurch Infrastructure Rebuild Team (SCIRT), o alianță formată pentru a reconstrui infrastructura orizontală a Christchurch, care a pus un accent puternic pe comunicarea față în față;

2) procesul de consultare înainte și în timpul construcției bibliotecii Turanga, cea mai mare bibliotecă de pe insula de sud „proiectată și construită pentru comunitate”, cu accent pe conectarea oamenilor, inspirarea descoperirii și îmbogățirea comunităților;

3) implicarea membrilor comunității în elaborarea New Building Act (2016) cunoscut sub numele de amendament Brower, care prevede că clădirile din zidărie nearmată cu fațade și verande care se află în spații publice frecventate de pietoni și vehicule ar trebui să fie evaluate și reparate. În jumătate din timpul normal necesar;

4) procesul decizional pentru repunerea în funcțiune a Catedralei Christchurch, care a durat 6,5 ani din cauza demolării propuse inițial a catedralei, fiind opusă o serie de grupuri comunitare, inclusiv mai multe grupuri de patrimoniu și un grup de ingineri.

Un caz care a ieșit în evidență a fost asistența oferită de comunitatea locală maori în Kaikoura. Comunității i s-a oferit adăpost la Takahanga Marae, un centru de protecție civilă, la o oră după cutremurul devastator. Voluntarii și angajații din afacerile afectate de cutremur și-au unit forțele pentru a servi alimente și a adăposti oamenii înainte ca Crucea Roșie să vină să-și înființeze centrele. A fost o contribuție masivă și un efort semnificativ pe care comunitatea a făcut pentru a hrăni sute de oameni în fiecare zi. Acționează ca un exemplu extraordinar de comunitate de reinventare care arată importanța de a avea un spațiu preidentificat pentru adunare în timpul recuperării, pe care Kaikoura a avut din

fericire. Aceste exemple oferă dovezi că implicarea comunității dă putere unei comunități să joace un rol activ în propria sa rezistență.

Arhivele de Stat ce au fost deschise în 1989 dezvăluie modul în care deciziile luate de guvern în 1977 au lăsat moștenire în București un număr de clădiri vulnerabile, care contribuie la creșterea riscului de catastrofă în cazul unui cutremur. Din fericire, românii lucrează din greu pentru a atrage atenția asupra acestui pericol, a consolida clădirile și a crește reziliența unor comunități înfloritoare și mai sigure.

Experiențele studiate demonstrează beneficiile implicării timpurii și continue a comunității în urma unui cutremur. Având în vedere probabilitatea apariției voluntarilor spontani în mediul post-cutremur, ar trebui depuse eforturi pentru a identifica sarcinile necesare și potențialele roluri de voluntari imediat după eveniment. O persoană de referință, astfel bine integrată în structura de management al răspunsului, ar trebui desemnată pentru a supraveghea eforturile de gestionare a voluntarilor. Planurile, dacă sunt disponibile, ar trebui utilizate pentru a ghida eforturile de management al voluntarilor și pentru a se asigura că acestea sunt încorporate în siguranță și eficient în forța de muncă de răspuns. Dacă nu au fost făcute planuri din timp, organizațiile de gestionare a situațiilor de urgență sau alte persoane pot lua în considerare consultarea comunităților care au experiență în gestionarea voluntarilor pentru a dezvolta un sistem la timp pentru înregistrarea voluntarilor, acreditări, atribuire, instruire, sănătate și siguranță, deconcentrare și urmare. De asemenea, sugerăm ca un plan de comunicare solid să fie încorporat în eforturile de management al voluntarilor pentru a spori potențialul ca indivizii cu abilități relevante și necesare să-și ofere voluntar timpul și talentele pentru eforturile de răspuns și recuperare și astfel încât voluntarii să nu creeze o povară nejustificată pentru sistem de răspuns în caz de urgență prin raportare prea devreme sau într-o locație necorespunzătoare.

Nevoile membrilor comunității ar trebui evaluate prin eforturi coordonate. Agențiile care se angajează în verificări ale bunăstării sau în alte eforturi de colectare a datelor post-dezastru ar trebui să se coordoneze între ele pentru a evita suprasolicitarea persoanelor deja afectate de dezastru din cauza inițiativelor de colectare a datelor excesive. Dacă este posibil, instrumentele de anchetă validate ar trebui utilizate imediat pentru a se asigura că datele sunt colectate în moduri valide și de încredere și că nevoile pot fi urmărite peste timp. Mai mult, comunitățile pot folosi orice date care au fost evaluate înainte de dezastru pentru a identifica informațiile de bază despre comunitatea lor pentru a diferenția mai bine impacturile specifice dezastrului.

1.3. Voluntarii - resursa esențială în gestionarea resurselor pe perioada crizelor

Voluntarii pot avea mai puțină pregătire sau pregătire pentru munca în caz de dezastru și pot fi deosebit de vulnerabili la întâmpinarea impactului asupra sănătății fizice sau mintale asociate eforturilor lor. Ar trebui să existe un plan cuprinzător de sănătate și siguranță pentru toți membrii forței de muncă în caz de dezastru, inclusiv voluntari, și ar trebui să abordeze atât considerentele de sănătate fizică, cât și mintală/comportamentală.

Planul European pentru Voluntariat este organizat în jurul a 5 concepte tematice: implicare independentă și incluzivă; Voluntari noi și metode; Imputernicire; Aprecierii contribuției; Resurse și Coordonare, servește drept îndrumare pentru alte părți interesate de voluntariat, în special factorii de decizie politică, cu privire la pașii care trebuie luați pentru ca voluntariatul să își atingă adevăratul potențial. Recunoaște că există contexte culturale și juridice diferite pentru voluntariat în Europa și ia în considerare faptul că rezultatele sugestiilor incluse vor varia în funcție de această varietate de circumstanțe și de diferite profiluri de voluntari, de exemplu în ceea ce privește vârsta, dar subliniază că valorile comune iar aspectele indicatorilor de calitate ar trebui să fie comune pe tot parcursul.

Voluntariatul contribuie la construirea unei identități europene înrădăcinate în valorile comune ale democrației, solidarității și participării. Promovează înțelegerea reciprocă între oamenii din societatea noastră și din întreaga Europă și stimulează cetățenia europeană activă și responsabilă”.

Imputernicire și construirea rețelelor și încrederii sectorului de voluntariat servește drept platformă pentru ca indivizii să-și exprime preocupările. Prin voluntariat oamenii învață să fie activi, să ia inițiativa și să devină cetățeni mai activi. Autoritățile locale au descoperit deja avantajele și efectele pozitive ale implicării cetățenilor prin voluntariat. Sectorul de voluntariat reunește oamenii, construiește

și întărește capitalul social. Facilitează acțiunea colectivă, încurajează oamenii să se implice în comunitatea lor și în societate. Voluntariatul este un mijloc de a aborda problemele comunității cu soluții durabile. Creează încredere în rândul cetățenilor în comunități și ar putea reduce nivelul criminalității.

Voluntariatul a fost susținut de Națiunile Unite și de guvernele americane și europene ca o modalitate de a implica oamenii în comunitățile lor locale și de a îmbunătăți capitalul social, cu potențial pentru public beneficii pentru sănătate, cum ar fi îmbunătățirea bunăstării și scăderea inegalităților în materie de sănătate. În plus, Corporația SUA pentru Planul strategic de servicii naționale și comunitare pentru 2011-2015, concentrat pe creșterea impactului național servicii pentru nevoile comunității, susținând bunăstarea voluntarilor și acordând prioritate recrutării și angajării populații subreprezentate. Scopurile acestei revizuirii au fost de a examina efectul voluntariatului formal asupra sănătatea fizică și mentală și supraviețuirea voluntarilor și să exploreze influența tipului și intensității voluntariatului asupra rezultatelor de sănătate.

2. Necesitatea organizării unei rețele de voluntari în Sectorul 3 astfel încât aceștia să reprezinte liantul între comunitate și autoritatea publică

2.1. Consultarea organizațiilor neguvernamentale și a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale în pregătirea și acționarea în cazurile de dezastre

Manual de bune practici și consultarea organizațiilor neguvernamentale și a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale (2019) descrie standardele conținând principiile curente ale participării, cu referire la documente-cheie adoptate la nivel internațional de Organizația Națiunilor Unite (ONU), Consiliul Europei, OSCE - ODIHR, Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OECD), Parteneriatul pentru Guvernare Deschisă (OGP) și Uniunea Europeană (UE). Sunt oferite exemple relevante de mecanisme stabilite în diverse state și modele naționale, regionale și locale, din țări membre ale Consiliului Europei, OECD și UE. Aceste exemple întrunesc o serie de criterii calitative, precum: mecanismele descrise stabilesc o participare efectivă a publicului, includ abordări inovatoare, au potențial de a fi replicate și de a servi drept model, au potențial de a contribui la construirea unui cadru de participare publică sustenabilă, bazată pe parteneriat și dialog.

Participarea societății civile este văzută ca o potențială soluție a crizei de încredere în actul de guvernare publică, mai ales în Europa de Vest și în alte democrații stabile. În loc de a considera publicul ca un simplu receptor al deciziilor luate, autoritățile publice stimulează implicarea crescută a publicului în procesele decizionale. Prezumția de la care pornesc teoreticienii politici, comentarii sociali și politicienii este aceea că participarea publică va consolida încrederea în autorități prin îmbunătățirea eficienței politice a implicării cetățenești și chiar îmbunătățirea calității deciziilor publice.

Participarea publică este văzută ca un principiu politic sau ca o practică publică, fiind recunoscută, de asemenea, și ca un drept al cetățenilor, având scopul de a facilita implicarea segmentului de cetățeni afectat sau interesat de o decizie publică. Principiul participării publicului statuează ca cei afectați de o decizie să aibă dreptul de a fi implicați în procesul de luare a deciziilor, contribuția publicului influențând acest proces. Participarea publică este, de asemenea, un instrument folosit pentru creșterea asumării responsabilității autorităților și administrației.

Democrația și participarea publică sunt strâns conectate, societățile democratice încorporând participarea publică în legislație. Spre exemplu, dreptul de a petiționa a fost parte a primului Amendament al Constituției SUA din 1791. Recent, în tot mai multe sisteme legislative, dreptul la participare publică este consfințit prin lege, fiind văzut ca un drept fundamental sau ca o manifestare a libertății de asociere. Din 1970, în Noua Zeelandă numeroase legi (în domeniul sănătății, guvernării locale, mediului etc.) impun administrației obligația de consultare a celor afectați de deciziile publice.

State precum Olanda, Germania, Danemarca sau Suedia au reglementat demult, sub diverse forme, participarea publică și libertatea de informare.

Eficiența participării publice depinde în mod direct de accesul liber, corect și complet la informațiile de interes public. Astfel, normele privind participarea publică includ ori au legătură, de regulă, cu problematica dreptului de acces la informațiile de interes public.

Asociația Internațională pentru Participare Publică (International Association for Public Participation) a rezumat principiile de bază pe care participarea publică trebuie să le promoveze:

- a) implicarea în procesul de luare a deciziilor a celor care sunt afectați sau interesați de decizie;
- b) solicitarea contribuției participanților în conturarea formei de participare a acestora;
- c) oferirea informațiilor necesare pentru o participare semnificativă;
- d) recunoașterea și comunicarea nevoilor și intereselor tuturor participanților, inclusiv ale decidenților;
- e) sprijinirea contribuției publicului la formularea unei decizii;
- f) comunicarea către participanți a modalității în care contribuția acestora a influențat decizia adoptată.

Consiliul Europei, prin Codul de Bune Practici pentru Participarea Civilă în Procesul de Luare a Deciziilor, a stabilit cinci principii importante pentru participarea civilă:

- a) participarea, ca modalitate de colectare și canalizare a punctelor de vedere ale cetățenilor interesați, prin intermediul organizațiilor neguvernamentale, către procesul politic de adoptare a deciziilor;
- b) încrederea, ca interacțiunea onestă între actorii implicați;
- c) asumarea responsabilității și transparența, atât din partea organizațiilor neguvernamentale, cât și din partea autorităților.
- d) independența ONG-urilor, fiind important ca acestea să fie recunoscute ca entități libere și independente cu privire la scopurile, deciziile și activitățile lor.

Prin Linii Directoare pentru Participarea Civilă în Procesul de Adoptare a Deciziilor Politice, adoptate de Consiliul de Miniștri în 2017, se precizează de asemenea principiile care ar trebui să guverneze participarea tuturor actorilor interesați la deciziile publice:

- a) respectul reciproc între toți actorii, ca bază a interacțiunii oneste și a încrederii reciproce;
- b) respectul față de opinia ONG-urilor, indiferent dacă opiniile lor coincid sau nu cu opinia autorităților publice;
- c) respectul față de pozițiile exprimate de autoritățile publice, care dețin competența și responsabilitatea pentru deciziile publice;
- d) deschiderea, transparența și asumarea răspunderii;
- e) receptivitatea, toți actorii implicați furnizând feedback adecvat;
- f) nediscriminarea și incluziunea astfel încât toate vocile, inclusiv cele ale categoriilor neprivilegiate sau cel mai vulnerabile, să poată fi auzite și luate în considerare;
- g) egalitatea de gen și participarea egală a tuturor grupurilor, inclusiv ale celor cu interese și nevoi speciale, precum tinerii, vârstnicii, persoanele cu dizabilități sau minoritățile;
- h) accesibilitatea prin utilizarea unui limbaj clar și a unor mijloace de participare adecvate, offline sau online, precum și prin orice dispozitiv.

Comisia Europeană a adoptat Principiile Generale și Standardele Minimale pentru Consultarea Părților Interesate de către Comisie, enumerând principiile generale ale participării publice:

- a) participarea - care vizează toate stadiile elaborării unei politici publice, de la concepere la implementare;
- b) deschiderea și asumarea responsabilității - instituțiile europene trebuie să acționeze într-un mod deschis, să explice și să își asume responsabilitatea pentru activitățile lor, pentru a se face înțelese și a avea credibilitate;
- c) eficiența - părțile interesate trebuie să fie implicate în dezvoltarea politicii publice timpurii, cu respectarea principiului proporționalității față de impactul propunerii.
- d) coerența - participarea trebuie să includă mecanisme de feedback, evaluare și revizuire.

Participarea în procesele decizionale este recunoscută și practică la nivel internațional. Organizațiile interguvernamentale și țările europene au adoptat, prin diverse documente, norme cu

scopul întăririi, ghidării și garantării participării publicului și diverselor organizații ale societății civile pe parcursul adoptării deciziilor lor. Deși unele dintre aceste documente nu au o forță obligatorie, stabilesc un cadru de reguli clare, menite să consolideze cadrul legal și practica participativă.

Unele standarde internaționale recomandă furnizarea de informații clare, concise și complete, pentru ca părțile interesate să poată înțelege cât mai bine problemele, iar contribuția lor să poată fi, astfel, cât mai semnificativă. Din aceleași considerente, publicul ar trebui să aibă acces la proiectele reglementărilor într-un stadiu incipient.

Participarea societății civile nu se realizează printr-o acțiune individuală, ci poate fi doar un efort de durată, caracterizat de perseverență. Modelele curente arată că eficiența participării se realizează prin integrarea unor garanții legale în normele interne, principalele instrumente și metode în acest sens fiind: e-participarea; instrumente de monitorizare a implementării acestor prevederi; stabilirea unor structuri dedicate cooperării bilaterale; inserarea unor remedii ilegale (sanctiuni) pentru nerespectarea acestor garanții.

2.2. Infrastructura de voluntariat în România

Infrastructura de voluntariat este un concept destul de nou în România și utilizarea sa este în prezent limitată la cei implicați direct în dezvoltarea voluntariatului în țară. Cu toate acestea, elementele infrastructurii de voluntariat au existat de ceva timp în România, deși nu sunt neapărat percepute ca făcând parte din infrastructura de voluntariat. Nicio definiție sau discuție oficială nu a fost inițiată până acum în România cu privire la ce este infrastructura de voluntariat, care sunt principalele sale roluri și funcții și care sunt principalele sale componente.

Una dintre problemele cu care se confruntă voluntariatul în România este oferirea unui răspuns de încredere la întrebarea „Câți voluntari sunt în România?” iar răspunsul este departe de a fi simplu. Cel mai simplu răspuns ar fi 20% din populație, după cum indică Eurobarometrul nr. 73 din noiembrie 2010. Potrivit acestui sondaj, aproximativ 4 milioane de români au declarat că au făcut voluntariat în ultimele douăsprezece luni. În ciuda încrederii în metodologia sondajului și a fiabilității și profesionalismului autorilor săi, fiabilitatea acestuia poate fi pusă la îndoială. Astfel de îndoieli provin din încurcătura terminologică din jurul voluntariatului în România. Este foarte greu de afirmat clar ce înseamnă exact voluntariatul în România și cu atât mai greu de imaginat cum este reprezentat în mintea românilor. Când cineva declară că a fost implicat în activități de voluntariat, activitatea raportată ca voluntariat poate varia de la a fi membru într-o asociație la participarea la o campanie de conștientizare, de la a ajuta o persoană aflată în nevoie sau a-ți ajuta vecinul până la a da bani cerșetorului la colțul străzii sau în fața bisericii.

Dicționarul de limbă română explică termenul de voluntar astfel: I. despre oameni: acționând din propria voință; despre acțiuni: fără constrângere, bazate pe liberul arbitru, conștient; II. Persoană care se alătură armatei din liberă voință sau care prestează un serviciu de bunăvoie și dezinteresat. Doar prima definiție atinge cumva sensul voluntariatului așa cum este abordat în acest capitol, dar se referă exclusiv la componenta liberului arbitru a voluntariatului, lăsând deoparte alte trăsături definitorii precum beneficiul public sau absența remunerației.

Un studiu din 2007 privind starea domeniului voluntariatului în România ne permite să trasăm profilul voluntarilor români. Există puțin mai multe femei voluntari decât bărbați. Aceștia sunt preponderent tineri, 71,4% având vârste cuprinse între 19 și 25 de ani, 8,1% între 26 și 35 de ani și mai puțin de 4% în celelalte grupe de vârstă, cu excepția grupului de adolescenți cu 9,3%. Voluntarii sunt fie cu studii superioare, fie încă în sistemul educațional. Peste jumătate au absolvit deja liceul și 21,5% au absolvit deja studiile universitare, iar 5,4% au obținut diplomele postuniversitare. Alți 14,4% sunt încă în școală la diferite niveluri, în timp ce doar 4,2% nu au absolvit liceul. 34% dintre voluntari sunt angajați fie cu normă întreagă, fie cu normă parțială, în timp ce 58,8% sunt în prezent elevi sau studenți, iar doar 3,7% sunt pensionari.

Există trei explicații potențiale pentru procentul ridicat de voluntari tineri și foarte educați. În primul rând, moștenirea comunistă încă influențează modul în care oamenii care au experimentat munca obligatorie privesc voluntariatul, în timp ce tinerii au o memorie limitată sau deloc în legătură cu munca obligatorie. În al doilea rând, majoritatea covârșitoare a oportunităților de voluntariat sunt potrivite

pentru oameni dinamici; de cele mai multe ori necesită cunoștințe de calculator sau abilități de limbi străine, care se găsesc în principal la cohortele mai tinere. În al treilea rând, organizațiile care implică voluntariat sunt localizate mai ales în zona urbană. Viața asociativă cea mai activă se regăsește în marile orașe universitare, punând la dispoziție oportunități de voluntariat unei anumite categorii de indivizi, cel mai probabil tineri și educați. Organizațiile fac eforturi pentru a crește rata de voluntariat adulți și vârstnici, dar majoritatea covârșitoare se adresează tinerilor voluntari calificați, ușor accesibili și foarte dinamici. Cu toate acestea, date mai recente din 2010 furnizate de Fundația pentru Dezvoltarea Societății Civile arată că cea mai activă grupă de vârstă în voluntariat începe să treacă lent de la cei cu vârste între 15 și 25 de ani către cei cu vârste între 25 și 35 de ani, în timp ce voluntariatul în rândul vârstnicilor începe să crească în special. În jurul bisericii. În ceea ce privește tipurile de activități în care se implică voluntarii, activitatea de top desfășurată de voluntari este munca directă cu beneficiarii de diverse tipuri (29,7%) urmată de organizarea de evenimente (15,9%), managementul sau coordonarea activităților (12%), activități de comunicare/relații publice (11,8%), campanii de conștientizare publică (7,62%), management de birou (6,15%) și redactare de documente (5,16%).

În afară de organizațiile non-profit care rămân vehiculul major pentru implicarea voluntară a cetățenilor, există și alte părți interesate implicate în furnizarea de activități de voluntariat și promovarea voluntariatului. Instituțiile publice, precum furnizorii de asistență socială, spitalele publice, instituțiile publice de cultură precum muzeele, grădinile botanice și zoologice și instituțiile de învățământ organizează activități de voluntariat și promovează voluntariatul. Unele companii dezvoltă programe de voluntariat pentru angajați și cooperează cu organizații non-profit în implementarea unor astfel de programe.

Nu există discipline despre voluntariat predate în școli, dar există inițiative individuale ale cadrelor didactice care propun și sunt aprobate de autoritățile educaționale, predând discipline opționale despre voluntariat și implicare socială. Un astfel de exemplu bun este cel al unui profesor care a proiectat și predă o clasă opțională de voluntariat într-un liceu din Oradea din 2009. Voluntariatul universitar este și mai împrăștiat, majoritatea angajării voluntare a studenților fiind organizate în cadrul asociațiilor studențești, uneori primind sprijin logistic din partea universităților, cum ar fi spații de întâlnire sau facilități de comunicare, dar care nu au nicio legătură oficială cu administrația universității sau cu programele de învățământ. Majoritatea studenților se implică în oportunitățile de voluntariat oferite de ONG-uri, orașele cu universități mari fiind unele dintre cele mai active locuri de voluntariat studențesc din România.

Autoritățile de stat la nivel național, regional, local nu sunt foarte implicate în promovarea sau susținerea voluntariatului. Uneori, voluntariatul este luat în considerare ca o resursă pentru strategiile de dezvoltare locală, dar acesta este rezultatul eforturilor intense ale organizațiilor locale neguvernamentale și nu o abordare comună a autorităților locale în a considera voluntariatul o resursă pentru dezvoltarea comunităților locale. Partidele politice au început recent să includă voluntariatul în discursul lor public în legătură directă cu nevoia de a mobiliza oamenii pentru a ajuta în campaniile lor electorale. Colaborarea cu partidele politice este o problemă sensibilă pentru ONG-urile din România, deoarece acuzațiile și suspiciunile pot decurge cu ușurință dintr-o astfel de colaborare și majoritatea organizațiilor aleg în mod deliberat să se țină departe de partidele politice și orice colaborare care poate duce la activism politic. Unele organizații aleg în mod deliberat să colaboreze cu sau să susțină public anumite partide politice, generând confuzie și permițând partidelor politice să speculeze în discursul lor public că se bucură de sprijinul „societății civile”. Politica și activismul politic sunt subiecte sensibile în România și nucleul mișcării de voluntariat descrisă în acest capitol rămâne în mod deliberat în afara arenei politice, limitându-și interacțiunea cu partidele politice la interacțiunea formală cu instituțiile statului pe care le conduc în diferite momente, ca urmare a succesul lor în alegeri, și nu pentru ei ca entități politice ca atare.

România are multe de făcut pentru a asigura o dezvoltare durabilă a voluntariatului în țară. Există deficiențe în cadrul legal, în sistemele de finanțare, în mecanismele de cooperare și consultare între voluntari care implică organizații și factorii de decizie, dar există și un dezechilibru al cererii și ofertei de voluntari și în ceea ce privește nevoile organizațiilor și așteptările voluntari și capacități și instrumente foarte limitate pentru măsurarea impactului voluntariatului.

Recomandări pentru organizațiile de voluntari:

- Construirea credibilității bazată pe transparență, responsabilitate și coduri de etică asumate voluntar;
- Monitorizarea constantă a contribuției voluntariatului la dezvoltarea și impactul fiecărei organizații și construirea de mecanisme de colectare a acestor date la nivel sectorial;
- Creșterea calității oportunităților de voluntariat, a managementului voluntarilor și a serviciilor oferite cu implicarea voluntarilor;
- Găsiți un echilibru adecvat între nevoile organizațiilor și așteptările și interesele voluntarilor;
- Colaborează mai mult în cadrul organismelor-umbrelă existente pentru a coordona eforturile și a susține cu o voce unificată sprijinirea dezvoltării voluntariatului din fonduri publice.

Comunicarea, implicarea și angajamentul de voluntari

Menținerea voluntarilor productivi este o problemă esențială cu care se confruntă organizațiile nonprofit, deoarece voluntarii ajută la extinderea serviciilor nonprofit către populațiile țintă. Analiza ia în calcul examinarea celor două fațete ale comunicării, percepția vocii (adică, comunicarea ascendentă) și satisfacția față de comunicare (adică, comunicarea descendentă), precum și formarea, ca practici importante de management al voluntarilor în ceea ce privește facilitarea angajamentului și angajamentului voluntarilor, folosind atât contractul psihologic, cât și teoriile schimbului social drept cadru. S-a constatat că percepțiile voluntarilor cu privire la comunicarea în sus și în jos sunt indirect legate de angajamentul organizațional prin implicare. În plus, rezultatele au indicat că practicile de formare a voluntarilor au moderat efectele comunicării în sus și în jos asupra angajamentului. Rezultatele au sugerat că comunicarea ascendentă și descendentă sunt predictorii importanți ai angajamentului și angajamentului voluntarilor. Mai mult, oferirea de formare poate ajuta la consolidarea acestor efecte indirecte.

Angajamentul voluntarilor a fost stabilit ca un rezultat important legat pozitiv de angajamentul și retenția organizației.

Organizațiile au posibilitatea de a respecta deciziile voluntarilor de a se angaja în munca de voluntariat care le este oferită. În plus, acest respect ar trebui să includă o cantitate rezonabilă de sprijin care curge în mod natural din partea organizației și a liderilor săi. În plus, nevoia de voluntari productivi este în creștere și probabil va continua să crească pe fondul reducerilor bugetare la nivel național.

Implicarea poate apărea din răspunsurile psihologice ale lucrătorilor la relațiile lor cu organizația. A fost identificată o relație negativă convingătoare între evitarea celorlalți la locul de muncă și implicare. Această relație a funcționat atât prin lipsa siguranței psihologice, cât și prin lipsă de disponibilitate. Alți cercetători au folosit teoriile schimbului pentru a explica reacțiile favorabile și rezultatele prezenței angajaților care lucrează în cadrul organizațiilor care se concentrează pe promovarea unui climat pozitiv de siguranță.

Se recomandă ca voluntarii să aleagă să se angajeze la niveluri mai mari atunci când percep un contract psihologic puternic între ei și organizație și participă la relații de schimb social cu organizația pentru care fac voluntariat. Aceste ipoteze corespund a două teorii majore legate de comportamentul și implicarea voluntarului, și anume, teoria contractului psihologic și teoria schimbului social.

2.3. Voluntariatul în relație cu autoritățile locale

Legea voluntariatului reglementează participarea persoanelor fizice la activitățile de voluntariat desfășurate în folosul altor persoane sau al societății, organizate de persoane juridice de drept public sau de drept privat fără scop lucrativ, precum și la cele organizate de întreprinderi sociale sau întreprinderi sociale de inserție.

Voluntariatul reprezintă participarea voluntarului persoană fizică la activități de interes public desfășurate în folosul altor persoane sau al societății, organizate de către persoane juridice de drept public sau de drept privat, fără remunerație, individual sau în grup.

Participarea ca voluntar este o activitate de interes public, neremunerată și bazată pe o decizie liber consimțită a voluntarului. Activitățile de voluntariat izolate, sporadic prestate, în afara raporturilor cu persoanele juridice, din rațiuni familiale, de prietenie sau de bună vecinătate, nu fac obiectul acestei legi.

Autoritățile administrației publice sprijină derularea activităților de voluntariat prin includerea în strategiile de dezvoltare locală sau națională a unor capitole distincte despre rolul voluntariatului ca resursă de dezvoltare a bunăstării sociale, și nu ca modalitate de reducere a cheltuielilor, precum și modul de sprijinire a voluntariatului pentru atingerea priorităților locale sau naționale.

Autoritățile administrației publice locale susțin voluntariatul ca metodă recunoscută prin care cetățenii pot participa activ la activități de voluntariat în comunitățile lor, metodă ce le permite acestora să abordeze probleme legate de acțiuni umanitare, mediu înconjurător, probleme sociale, și altele asemenea.

Autoritățile administrației publice locale se întâlnesc anual cu reprezentanții legali ai organizației-gazdă, pe raza unităților administrativ-teritoriale pe care le conduc, în vederea organizării unei cooperări efective în activitățile de interes public desfășurate de către voluntari, precum și în vederea promovării, la nivel local, a acestor activități, a rezultatelor și impactului social survenit.

Organizația-gazdă oferă instruire inițială cu privire la:

- a) structura, misiunea și activitățile organizației-gazdă;
- b) drepturile și responsabilitățile voluntarului;
- c) regulamentele interne care reglementează implicarea voluntarului.

Organizația-gazdă poate oferi voluntarilor, în condițiile legislației din domeniul educației și formării profesionale, cursuri de instruire, formare și pregătire profesională în domeniul în care aceasta activează.

Activitatea de voluntariat se consideră experiență profesională și/sau în specialitate, în funcție de tipul activității, dacă aceasta este realizată în domeniul studiilor absolvite.

Voluntariatul poate fi definit și analizat din cel puțin trei perspective și anume: din punct de vedere funcțional, organizațional și, nu în ultimul rând, motivațional. Din perspectivă funcțională, putem spune că orice activitate de voluntariat pleacă de la un set minimal de principii cheie: se desfășoară într-un cadru organizat căpătând forme instituționalizate ca grupuri, mișcări de acțiune, rețele, asociații, fundații, etc., vizează în permanență binele comun și nu remunerări sau câștiguri materiale de orice fel, nu presupune obligativitate sau constrângeri de a lua parte la ea.

Din punctul de vedere al rolului organizațional, entitățile mediului asociativ implicate în acest fenomen posedă un rol esențial în acoperirea vidului de acțiune lăsat în urmă neocupat de către stat (din cauza incapacității sau în mod deliberat, prin lipsa de măsuri din partea decidenților), având în vedere competența sa de a garanta drepturile fundamentale și de a satisface nevoile de bază ale cetățenilor săi. În acest sens, voluntarul vine din inițiativă proprie în sprijinul acelor categorii defavorizate, minorități și/sau grupuri marginalizate ce nu beneficiază de acces egal la resursele publice în comparație cu alte categorii sociale din acel stat.

Cine poate fi voluntar? Orice persoană fizică, fără deosebire de rasă, origine etnică, religie, sex, opinie, apartenență politică, care a dobândit capacitate de muncă potrivit legislației în domeniul muncii, poate să desfășoare activități de voluntariat.

Cine este organizația-gazdă în cadrul căreia activează voluntarul? Orice persoană juridică de drept public și privat, fără scop lucrativ, poate să-și manifeste disponibilitatea de a lucra cu voluntari și poate lucra cu aceștia, în baza contractelor de voluntariat pe care trebuie să le încheie, conform legii.

Voluntariatul trebuie stimulat pentru că este o resursă publică indispensabilă acțiunii statului, ce poate oferi soluții rapide și eficiente pentru nevoile comunității. De cele mai multe ori, voluntarii pot veni în sprijinul autorităților publice, de la nivel național ori local, prin desfășurarea unor activități în folosul societății și al cetățenilor, în domenii diverse.

Organizațiile ce operează cu voluntari trebuie susținute pentru că sunt un actor relevant ce posedă legitimitatea de a fi consultat de către autorități cu privire la trasarea obiectivelor de pe agenda publică, sporind caracterul democratic al raportului dintre stat și societatea civilă.

Suportul și implicarea crescută a autorităților publice locale în mișcările și activitățile de voluntariat reprezintă un fundament al urmăririi obiectivelor de creștere economică. Administrația

publică locală poate duce la bun sfârșit proiecte de dezvoltare comunitară prin demersuri de promovare în spațiul public a zonei de voluntariat, prin asigurarea suportului logistic pentru aceste organizații, extinderea includerii lor în procesul decizional, dezvoltând progresiv o cultură reală a voluntariatului în România.

Administrația publică locală în România funcționează în baza principiului autonomiei locale și în baza acestui principiu, precum și a dreptului de liberă asociere sunt create premisele legale pentru că autoritățile publice locale să poată coopera cu organizațiile ce desfășoară activități de voluntariat.

Autoritățile locale au obligația de a implica asociațiile de voluntari în activități ce decurg din strategiile de dezvoltare locală. Elaborarea acestora trebuie făcută prin implicarea tuturor factorilor care ar putea contribui la atingerea obiectivelor de dezvoltare locală. Definirea problemelor, găsirea soluțiilor și identificarea celor mai eficiente modalități de acțiune nu constituie apanajul exclusiv al autorităților. Autoritățile publice locale trebuie să se consulte pe plan local și să valorizeze experiențele factorilor de acțiune din plan local, pentru reușita demersurilor lor în favoarea comunităților locale.

În elaborarea strategiilor de dezvoltare locală, autoritățile publice locale trebuie să se asigure că utilizează eficient toate resursele pentru a asigura în mod optim serviciile de interes local aflate în gestiunea lor, prevăzute la art. 129 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, respectiv: educația; serviciile sociale pentru protecția copilului, a persoanelor cu handicap, a persoanelor vârstnice, a familiei și a altor persoane sau grupuri aflate în nevoie socială; sănătatea; cultura; tineretul; sportul; ordinea publică; situațiile de urgență; protecția și refacerea mediului; conservarea, restaurarea și punerea în valoare a monumentelor istorice și de arhitectură, a parcurilor, grădinilor publice și rezervațiilor naturale; dezvoltarea urbană; evidența persoanelor; podurile și drumurile publice; serviciile comunitare de utilități publice de interes local; serviciile de urgență de tip salvamont, salvamar și de prim ajutor; activitățile de administrație social-comunitară; locuințele sociale și celelalte unități locative aflate în proprietatea unității administrativ-teritoriale sau în administrarea sa; punerea în valoare, în interesul colectivității locale, a resurselor naturale de pe raza unității administrativ-teritoriale; alte servicii publice de interes local stabilite prin lege.

Ca modalitate de formalizare a cooperării în materie de voluntariat, autoritățile administrației publice locale pot ele însele să încheie parteneriate cu organizațiile ce desfășoară activități de voluntariat, dar pot de asemenea să colaboreze la nivelul structurilor lor asociative, care funcționează în baza prevederilor O.G. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, cu modificările și completările ulterioare, fiind înființate pe nivele administrative, respectiv: la comune - Asociația Comunelor din România; la orașe - Asociația Orașelor din România; la municipii - Asociația Municipiilor din România și la județe - Uniunea Națională a Consiliilor Județene.

Aceste structuri asociative, potrivit statutelor lor, pot să devină parteneri cu alte asociații, inclusiv cu asociații de voluntariat, pentru prestarea unor activități în beneficiul membrilor lor, autorități ale administrației publice locale.

Aceste centre se pot deschide la nivel local, de către primării și/sau consilii județene și administrate de acestea. Centrele de tineret se pot co-administra împreună cu o entitate reprezentativă de tineret de la nivel local.

Voluntariatul în parteneriat cu autoritățile publice locale s-a manifestat mai activ mai ales în comunitățile care întâmpină mai multe dificultăți la nivel social, cum ar fi: număr mare de membri ai comunității aflați în categorii de persoane defavorizate, slabă dezvoltare a infrastructurii de învățământ, lipsa personalului specializat în primării care să asigure consilierea cetățenilor pe diverse probleme sociale: drepturile minorităților, lipsa veniturilor, a spațiilor locative și de muncă - șomaj, integrare/reintegrare pe piața muncii, etc. În aceste comunități este necesară și implicit, mai vizibilă și mai recunoscută munca organizațiilor de voluntariat. În comunitățile mai prospere, voluntariatul s-a manifestat mai mult pe paliere ce țin de dezvoltarea comunităților și pe sprijin activ pentru autorități, în vederea creării de oportunități pentru comunitate: programe educative de protejare a mediului, de reconversie profesională, de implicare a membrilor comunității în soluționarea problemelor locale, etc. Există și exemple unde în activitățile de voluntariat s-au implicat, ca voluntari, inclusiv reprezentanți ai autorităților publice locale (primari, viceprimari, consilieri locali și, nu în ultimul rând, funcționari publici din aparatul primăriilor).

Autoritățile publice locale au acordat sprijin voluntarilor mai ales în ceea ce privește stabilirea organizarea și funcționarea activității de voluntariat, printr-o serie de măsuri și acțiuni, prevăzute în contractele de voluntariat. De asemenea, prin aceste contracte, autoritatea publică trebuie să respecte o serie de obligații, cum ar fi:

- să-l trateze pe voluntar ca și coleg cu drepturi egale;
- să asigure voluntarului un loc unde să-și desfășoare activitatea și accesul la echipamentul și consumabilele necesare derulării activității;
- să asigure condițiile legale de protecție a muncii în funcție de natură și caracteristicile activităților desfășurate de voluntar;
- să asigure voluntarul, în condițiile prevăzute de lege, împotriva riscurilor de accident și de boală ce decurg din natura activităților desfășurate; în lipsa asigurării, costul prestațiilor medicale se suportă integral de către organizația-gazdă voluntariatului;
- să ramburseze voluntarului cheltuielile efectuate de acesta în timpul și în legătură cu activitățile ce fac obiectul prezentului contract de voluntariat, prestabilite; să elibereze voluntarului certificatul nominal care atestă calitatea de voluntar

Activitatea de voluntariat reprezintă o resursă importantă complementară serviciilor oferite de instituțiile publice centrale și locale cetățenilor și de aceea statul este obligat să creeze mecanisme de finanțare bine-definite, accesibile și transparente pentru susținerea activității acestora. Aceste mecanisme sunt enumerate și detaliate în capitolul „Finanțarea organizațiilor neguvernamentale”.

2.4. Platforme online privind gestionarea pregătirii și intervențiilor în cazurile dezastrelor

Factal - <https://cutt.ly/K8VDBo8> (Luați startul în evenimentele globale cu cele mai rapide și mai fiabile informații despre riscuri din industrie. Anticipați perturbările, reduceți costurile și asigurați siguranța oamenilor.)

Unblur.com - <https://cutt.ly/A8VD82E> (Ajutăm serviciile de urgență să își îmbunătățească răspunsul operațional la locul incidentului, cu ajutorul software-ului nostru, IRIS Core.)

Everbridge - <https://www.everbridge.com/products/crisis-management/> (Everbridge Crisis Management este integrat cu platforma de gestionare a evenimentelor critice (CEM), oferind o soluție unică pentru continuitatea afacerii, recuperarea în caz de dezastru și comunicarea în caz de urgență. Într-o singură aplicație, echipele de criză coordonează activitățile de răspuns, membrii echipei și resursele pentru a accelera timpii de recuperare în timpul scenariilor neprevăzute. Comunicați cu toate părțile interesate prin intermediul unei singure platforme integrate, astfel încât nu va trebui niciodată să vă faceți griji că planurile dvs. de răspuns nu sunt executate.)

Noggin - <https://www.noggin.io/products/crisis-management-software> (Noggin for Crisis Management vă ajută să planificați eficient, să răspundeți și să îmbunătățiți gestionarea evenimentelor critice, a situațiilor de criză și a exercițiilor. Software-ul de gestionare a crizelor permite un răspuns mai rapid și o colaborare îmbunătățită între echipele dvs. de gestionare a crizelor și părțile interesate, prin crearea unui plan aprofundat de gestionare a crizelor și a situațiilor de urgență pentru a face față oricărui incident)

D4H - <https://d4h.com/> (D4H are o experiență dovedită în susținerea eficientă a intervențiilor de urgență în cadrul organizațiilor guvernamentale și de siguranță publică, petrol și gaze, farmaceutice, aviatice, corporative și de sănătate. Asigurați-vă că echipamentul și personalul bine gestionat sunt întotdeauna gata de plecare. Software de gestionare a incidentelor ICS în timp real care permite coordonarea unui răspuns eficient la orice situație. Obțineți informații din raportarea și analiza consecventă a incidentelor.)

DisasterLan - <https://www.buffalocomputergraphics.com/IM/DLAN> (Din 2002, soluția de gestionare a situațiilor de urgență DisasterLAN (DLAN) de la BCG a ajutat echipe din SUA și Canada să se pregătească, să răspundă și să raporteze cu privire la situațiile de urgență. Instrumentele securizate DLAN, bazate pe web, sunt extrem de intuitive, iar fluxurile noastre de lucru personalizate și automatizate reduc introducerea de date și erorile. Cu DLAN, orice organizație poate urmări, gestiona și raporta cu ușurință mai multe incidente dintr-o singură soluție unificată.)

ArcGIS

Emergency

Management

Programul Operațional Capacitate Administrativă
Competența face diferența!

Instrumente Structurale
2014-2020

<https://doc.arcgis.com/en/arcgis-solutions/10.9/reference/introduction-to-emergency-management-operations.htm> (Un proiect ArcGIS Pro utilizat de tehnicienii de cartografie pentru a crea un set standard de hărți de informare și de răspuns.)

The Crisis Management Communication Platform (CMCP) permite administrațiilor locale și întreprinderilor să furnizeze informații și resurse publicului în timpul unei crize - rapid și ușor. - <https://www.publicissapient.com/solutions/cmcp>

BeSAFE (sistem proactiv de răspuns în caz de urgență numit BeSafe®, un instrument care ajută primii respondenți în timpul unei situații de urgență care au o experiență anterioară limitată sau cunoștințe limitate despre un anumit loc) - <https://www.g2.com/products/besafe/reviews>

Crisis Track - <https://www.crisistrack.com/> (Crisis Track a conceput niveluri funcționale pentru a se potrivi soluțiilor specifice din cadrul gestionării situațiilor de urgență.)

IRES - (ITSM group) - <https://www.itsmgroup.com/en/services/crisis-management-app> Cu aplicația Iresc, oferim echipelor de gestionare a crizelor și managerilor de urgențe ai întreprinderilor și companiilor un instrument de prezentare generală a riscurilor și problemelor și de rezolvare a acestora.

Global Crisis Response Platform - <https://crisisresponse.iom.int/>

Răspunsul la criză globală a OIM

Mobilitatea umană este indisolubil legată de instabilitate și fragilitate, crizele devenind din ce în ce mai multe fațete și mai complexe. Crizele apar adesea în contexte de subdezvoltare cronică și instabilitate politică, socială, de mediu și economică, toate acestea erodând reziliența. Având în vedere atât deplasările provocate de conflicte, cât și de dezastre în multe țări, este de așteptat ca un număr mai mare de oameni să intre și să iasă din situații de vulnerabilitate, care decurg dintr-o serie de factori, inclusiv schimbările climatice, instabilitatea, sărăcia și exploatarea.

Pop-Alert - <https://cordis.europa.eu/article/id/118900-online-crisis-management-tools-to-inform-advise-and-prepare-local-communities>

Proiectul POP-ALERT, finanțat de UE, a dezvoltat noi instrumente pentru a informa și a ajuta comunitățile în timpul dezastrelor naturale majore sau al incidentelor de urgență.

Proiectul, în cadrul conferinței sale finale de la Bruxelles din 15 martie 2016, și-a prezentat strategiile practice și flexibile pentru a pregăti populațiile pentru a face față crizelor sau dezastrelor. Cercetătorii și-au concentrat atenția asupra unei varietăți de părți interesate care, datorită situației lor geografice, politice sau economice, sunt susceptibile de a se confrunta cu diferite tipuri de amenințări, cum ar fi alunecări de teren, incendii, inundații, cutremure și dezastre provocate de om (cum ar fi eșecul tehnologic și terorismul). Mai precis, au vizat atât populațiile locale, cât și vizitatorii, cum ar fi expații și turiștii, abordând factori cheie, inclusiv diferențele culturale și barierele lingvistice. Acest lucru le-a permis să creeze un cadru care facilitează evaluarea capacității populației de a absorbi și de a utiliza diferite strategii și tehnologii de management al crizelor dezvoltate la nivelul UE.

Vost Europe- We are VOST - <https://vosteuropa.org/> - Misiunea de bază a VOST este: să utilizeze platforme online pentru a informa cetățenii în domeniile managementului riscurilor de dezastre (DRM), pregătirii pentru riscuri de dezastre (DRP);

I-REACT - Platforma I-REACT va integra informații provenite din mai multe sisteme și servicii europene, printre care: Serviciul de gestionare a situațiilor de urgență Copernicus, Sistemul european de informare privind inundațiile, Sistemul european de informare privind incendiile forestiere și sistemele europene de navigație globală prin satelit, și anume Galileo și EGNOS.

Abordarea permite o planificare timpurie mai eficientă a acțiunilor de reducere a riscului de dezastre. Aceasta poate asigura o mai bună pregătire datorită evaluării riscurilor și avertizărilor timpurii, îmbunătățind în același timp răspunsul la situații de urgență în timp real. - <https://ec.europa.eu/research-and-innovation/en/projects/success-stories/all/it-platform-improve-disaster-management>

Copernicus Emergency Management - <https://emergency.copernicus.eu/> - implementat de Comisia Europeană ca parte a programului Copernicus

UNDP: National capacity building programmes, policy and legislative systems, working with UNISDR-CADRI, GRIP, etc.

UNESCO: Education & science

UNEP: Linking environmental protection and DRR, Thematic partnership, Selected country support

UNICEF: Education and emergencies programmes

WMO: Disaster prevention and mitigation programme, Early Warning, national surveys

WHO: Safe hospitals campaign and health sector

FAO, WFP, UNDP/UNCCD: Drought risk reduction

OCHA: Preparedness for response/ contingency planning

UNFCCC, IFRC, IPCC, UNISDR: Linking CC/CA and DRR

World Bank: Mainstreaming, Funding of disaster prone countries

UNISDR: Facilitation in all areas, reporting, National Platforms

Wa.gov - <https://doh.wa.gov/emergencies/be-prepared-be-safe> (Aflați cum să vă pregătiți și să fiți în siguranță în timpul unei situații de urgență. Aflați ce măsuri puteți lua dumneavoastră și familia dumneavoastră înainte, în timpul și după o urgență sau un pericol.)

Osha.gov - <https://www.osha.gov/emergency-preparedness> (Aceste pagini privind pregătirea și răspunsul în caz de urgență oferă informații despre cum să vă pregătiți și să vă instruiți pentru situații de urgență și despre pericolele de care trebuie să fiți conștienți atunci când are loc o urgență. Paginile oferă informații pentru angajatori și lucrători din toate sectoarele de activitate, precum și pentru lucrătorii care vor interveni în caz de urgență.)

Airswift.com - <https://www.airswift.com/about/safety/emergency-preparedness> (Pregătirea pentru situații de urgență)

DataWatch 911 - DataWatch911 este o soluție cuprinzătoare de gestionare a sistemului 911 care oferă analize, rapoarte și perspective de acțiune în timp real ale sistemului medical de urgență (EMS) în ceea ce privește performanța resurselor, răspunsul la incidente și performanța sistemului CAD (Computer Aided Dispatch). - <https://www.datatech911.com/solutions/datawatch911/>

Hyogo Framework for Action 2005-2015: Building the resilience of nations and communities to disasters - Cadrul de acțiune de la **Hyogo (HFA)** a fost un proiect global pentru eforturile de reducere a riscului de dezastre, cu un plan pe zece ani, adoptat în ianuarie 2005 de 168 de state membre ale Organizației Națiunilor Unite în cadrul Conferinței mondiale privind reducerea dezastrelor. Obiectivul general al acestuia a fost acela de a consolida rezistența națiunilor și a comunităților la dezastre, prin reducerea substanțială a pierderilor cauzate de dezastre până în 2015 - atât în ceea ce privește viețile, cât și în ceea ce privește activele sociale, economice și de mediu ale comunităților și țărilor. HFA a oferit cinci domenii de acțiune prioritare, principii directe și mijloace practice pentru a obține reziliența la dezastre pentru comunitățile vulnerabile în contextul dezvoltării durabile.

Instrumentul care a succedat Cadrului de acțiune de la Hyogo este Cadrul de la **Sendai**, adoptat în 2015. - <https://www.undrr.org/publication/hyogo-framework-action-2005-2015-building-resilience-nations-and-communities-disasters>

3. Principalii actori activi în comunitate ce vor cunoaște permanent și vor informa comunitatea cu privire la momentul și gradul de implicare în situații de criză/risc/dezastru.

3.1. Pregătirea pentru dezastre

Pregătirea pentru dezastre constă într-un set de măsuri întreprinse în prealabil de guverne, organizații, comunități sau indivizi pentru a răspunde mai bine și a face față imediat după un dezastru, fie că acesta este indus de om sau cauzat de pericole naturale. Obiectivul este reducerea pierderilor de vieți și mijloace de trai.

Inițiativele simple pot merge mult, de exemplu în instruirea pentru căutare și salvare, stabilirea de sisteme de avertizare timpurie, dezvoltarea planurilor de urgență sau stocarea de echipamente și provizii.

Pregătirea pentru dezastre joacă un rol important în construirea rezilienței comunităților.

Odată cu creșterea populației, urbanizarea rapidă și neplanificată, schimbările climatice, degradarea mediului și sărăcia pe scară largă, un număr tot mai mare de oameni și bunuri sunt expuse dezastrelor.

Mai mult, multe dintre aceste evenimente au loc în state fragile și afectate de conflicte, crescând astfel complexitatea crizelor și suprasolicitarea țărilor care se confruntă cu conflicte violente sau guvernare fragilă.

Cu toate acestea, practicile îmbunătățite și mecanismele de răspuns salvează vieți și întăresc capacitatea țărilor și comunităților de a reduce impactul dezastrelor.

Înțelegerea apariției și frecvenței pericolelor naturale, precum și a riscurilor, vulnerabilităților și impactului potențial asupra oamenilor și bunurilor, ajută la îmbunătățirea pregătirii.

În loc să ofere doar răspunsuri de urgență, eforturile internaționale ar trebui să ajute guvernele și comunitățile să investească în înțelegerea riscurilor și în construirea capacităților de pregătire pentru acțiuni preventive și timpurii. Pregătirea pentru dezastre este rentabilă și economisește bani pentru ajutor.

În vremuri pline de criză, când evenimente precum pandemia de COVID-19, actele de terorism și crizele induse de schimbările climatice fac titluri constante, statele, întreprinderile și persoanele deopotrivă apelează la organizațiile internaționale (OI) pentru a le ajuta să înfrunte furtuna. Cum poate fi mai bine înțeles rolul OI în contextul crizelor și al managementului crizelor? Pentru început, necesită o distincție între perspectivele de criză obiective și subiective în studierea OI. Dintr-o perspectivă obiectivă, OI-urile sunt examinate ca actori unitari care au scopul de a contribui la stabilitatea sistemului politic internațional. Pe de altă parte, într-o abordare subiectivistă, managementul real al crizelor de către OI este în centrul atenției. În această perspectivă, accentul se pune pe viața internă a unei OI, adică pe percepțiile sale, pe politica biroului și pe luarea deciziilor. În explorarea acestor probleme, OI nu mai pot fi studiate ca entități, ci trebuie să fie desfășurate în grupuri mici și indivizi, cum ar fi membrii secretariatelor sau politicienii de top ai statelor membre. După cum arată teoriile dezvoltate de oamenii de știință în managementul crizelor și analiza politicii externe, centralizarea și părtinirea cognitivă prezintă un interes deosebit în studiul OI. Managementul crizelor de către OI are patru faze și sarcini de criză: luarea de sens, luarea deciziilor, luarea sensului și terminarea crizei. În cele din urmă, crizele se pot dovedi o amenințare sau o oportunitate pentru OI. Crizele transnaționale pot duce la înființarea și înflorirea OI sau pot contribui la dispariția OI.

Planul Național de Management al Riscurilor de Dezastre (PNMRD) este un document strategic, orientat pe integrarea diferitelor componente ale sistemului național de gestionare a situațiilor de urgență și care acoperă un orizont de timp de 8 ani (2020 - 2021), cu unele măsuri care se extind și după anul 2030. Acesta promovează, printre altele, identificarea și dezvoltarea măsurilor de reziliență la dezastre care abordează riscurile naturale, schimbările climatice sau cauzate de om. PNMRD analizează, de asemenea, măsurile de prevenire, pregătire și răspuns care acoperă reforma instituțională / consolidarea capacităților și nevoile de investiții. Un accent deosebit ar fi asigurarea unor aranjamente instituționale adecvate pentru o implementare fără probleme a PNMRD.

România intenționează să finanțeze continuarea programelor și proiectelor în domeniul reducerii riscului de secetă pedologică și să încurajeze colaborarea dintre autoritățile care gestionează domeniile schimbări climatice, inundații și secetă pedologică. Astfel, prin proiectele INFRAMETEO pentru dezvoltarea sistemului național de monitorizare și avertizare a fenomenelor meteorologice periculoase și RO-ADAPT, care vizează consolidarea capacității instituționale pentru îmbunătățirea politicilor din domeniul schimbărilor climatice și adaptarea la efectele schimbărilor climatice, se va asigura schimbul de informații interinstituțional și identificarea de măsuri integrate de reducere a riscurilor asociate schimbărilor climatice. În ceea ce privește măsurile din domeniul irigațiilor și combaterii deșertificării, România va continua procesul de reabilitare a infrastructurii principale și secundare, precum și proiectele dedicate înființării de perdele forestiere. În acest scop, România a dezvoltat Strategia de investiții în domeniul irigațiilor, cu perioada de implementare 2018-2028, și Planul Național Strategic PAC 2021-2027.

În plus, prin Planul National de Relansare și Reziliență se au în vedere și proiecte de infrastructură pentru adaptarea la schimbările climatice care abordează și compensarea deficitului de umiditate din profilul de sol în vederea combaterii riscului de seceta pedologica inclusiv combaterea eroziunii solului de suprafață și de adâncime și corectarea torenților, în bazinele hidrografice cu hazard torențial ridicat, prin sisteme de irigare/umectare a solului, drenare și desecare.

3.2. Creșterea rezilienței comunităților pentru pregătirea și acționarea în cazul dezastrelor

Protecția civilă: UE prezintă obiectivele în materie de reziliență în caz de dezastre

Comisia Europeană a adoptat o recomandare și o comunicare menite să stabilească obiective comune de stimulare a rezilienței în fața dezastrelor în domeniul protecției civile. Este vorba de modalități prin care țările europene să fie mai bine pregătite pentru a face față pericolelor naturale, cum ar fi cutremurele, inundațiile și incendiile forestiere. Având în vedere evoluția rapidă a profilului riscurilor, obiectivele europene în materie de reziliență la dezastre urmăresc să îmbunătățească capacitatea UE, a statelor sale membre și a statelor sale participante la mecanismul de protecție civilă al UE de a anticipa și de a face față efectelor viitoarelor dezastre și situații de urgență majore. În acest scop și în strânsă cooperare cu statele membre, Comisia Europeană a identificat cinci obiective care trebuie urmărite în mod colectiv.

Cele cinci obiective europene în materie de reziliență la dezastre sunt:

Anticipare - îmbunătățirea evaluării și anticipării riscurilor și a planificării managementului riscurilor de dezastre. Având în vedere complexitatea și interdependența riscurilor cu care se confruntă UE, este important să se identifice vulnerabilitățile din sectoarele critice și să se anticipeze pericolele și amenințările.

Pregătire - sporirea nivelului de conștientizare a riscurilor și a gradului de pregătire al populației. Sporirea gradului de conștientizare cu privire la riscuri și a gradului de pregătire a populației contribuie la reducerea impactului dezastrelor.

Alertare - îmbunătățirea sistemelor de alertă timpurie. Consolidarea sistemelor de alertă timpurie asigură faptul că mesajele de avertizare lansate de la nivel național, regional și local ajung la timp la persoanele potrivite.

Răspuns - consolidarea capacității de răspuns a mecanismului de protecție civilă al Uniunii. Prin consolidarea capacității de răspuns a mecanismului de protecție civilă al UE, Uniunea poate oferi mai mult ajutor pentru acoperirea lacunelor critice și pentru prevenirea deteriorării situației atunci când capacitatea unei țări este depășită.

Securitate - asigurarea unui sistem solid de protecție civilă. Sistemele de protecție civilă trebuie să rămână operaționale 24 de ore din 24, 7 zile din 7, în timpul dezastrelor și după, atunci când este cea mai mare nevoie de ele. Actualizarea planurilor și a procedurilor de asigurare a continuității activității și asigurarea coordonării și a schimbului de informații între sectoare, inclusiv cu furnizorii de infrastructură critică, vor contribui la funcționarea sistemelor de protecție în orice moment.

Pentru a demara punerea în aplicare a acestor obiective, Comisia Europeană lansează cinci inițiative emblematiche, câte una pentru fiecare obiectiv. De exemplu, o inițiativă emblematică va fi lansarea preparEU, un program paneuropean de sensibilizare a cetățenilor europeni cu privire la reziliența în fața dezastrelor.

Convergența riscurilor multiple și simultane care se răspândesc peste granițele naționale necesită o schimbare a mentalității la toate nivelurile. Identificarea și planificarea națională a riscurilor de dezastre își ating rapid limitele atunci când amenințările, vulnerabilitățile și interdependențele sunt transfrontaliere și la nivel european. Deși recunosc măsurile specifice sectorului, prevenirea și pregătirea trebuie să se adapteze în consecință și să devină multisectoriale, multistratificate și paneuropene. Prin urmare, conform cadrului juridic de instituire a mecanismului Uniunii, UE și statele membre au identificat în mod colectiv cinci obiective de rezistență la dezastre care abordează domeniile în care nevoia de a consolida rezistența Europei la dezastre și crize este cea mai mare. Astfel de obiective reprezintă o bază comună pentru a sprijini acțiunile de prevenire și pregătire pentru dezastre capabile să provoace efecte transfrontaliere în mai multe țări. Acestea sunt stabilite într-

o recomandare a Comisiei care însoțește prezenta comunicare. Fiecare cu obiective specifice, obiectivele stabilesc o agendă comună pentru a consolida capacitatea colectivă a UE de a rezista impactului viitoarelor dezastre și de a proteja cetățenii, mijloacele de trai și mediul.

Obiectivele de reziliență la dezastre întăresc eforturile UE de a face din reziliență o nouă busolă pentru elaborarea politicilor UE . 11 Agenda strategică de previziune a Comisiei și obiectivele privind rezistența la dezastre au un obiectiv comun, și anume plasarea rezilienței în centrul elaborării politicilor UE . Ambele privesc viitorul pentru a informa deciziile prezente, bazându-se pe cercetări, scenarii, analize de tendințe și alte instrumente pentru a crește rezistența Europei. Prin urmare, obiectivele privind rezistența la dezastre vor sprijini punerea în aplicare a previziunii strategice a Comisiei Agenda prin transpunerea unei abordări anticipative a managementului situațiilor de urgență în acțiuni concrete. Deși responsabilitatea principală revine statelor membre, toate straturile decizionale și societatea trebuie să fie implicate pentru a sprijini acțiunile de reziliență.

Reziliența societății depinde de cooperarea unui număr de actori cu protecția civilă. În unele cazuri, cum ar fi terorismul, războiul și alte amenințări intenționate, mandatul măsurilor de prevenire și pregătire revine sistemului mai larg de gestionare a situațiilor de urgență al fiecărui stat membru. Aceasta include forțele de securitate și armata. Deși rămân specifice domeniului protecției civile, obiectivele privind rezistența la dezastre completează și consolidează setul de instrumente al UE pentru reziliență în mai multe domenii.

Serviciile esențiale, cum ar fi furnizarea de energie, apă și sănătate, transportul și telecomunicațiile sunt esențiale pentru asigurarea bunăstării oamenilor, precum și pentru răspunsul în situații de urgență în sine. Aceste servicii trebuie să rămână operaționale în timpul și după un dezastru. Prin urmare, autoritățile de protecție civilă ar trebui să fie îndeaproape implicate în eforturile de consolidare a rezilienței entităților care operează infrastructura critică pentru a furniza servicii esențiale. Eforturile de pregătire trebuie să țină seama și de incidența tot mai mare a atacurilor cibernetice, inclusiv scenarii de urgență în care atacurile cibernetice perturbă serviciile esențiale.

Pregătirea pentru viitoare pandemii și alte amenințări pentru sănătate care necesită atenție la nivelul Uniunii a crescut odată cu adoptarea Uniunii Sănătății a UE și înființarea Autorității pentru pregătirea și răspunsul în situații de urgență în sănătate (HERA).

Considerăm că o strategie integrată de îmbunătățire a rezilienței ar trebui să urmeze următoarele principii:

- fiecare individ și comunitate trebuie să aibă acces la informații cu privire la riscurile și vulnerabilitățile la care sunt expuse;
- la fiecare nivel al sectorului public, al comunităților, dar și a sectorului privat trebuie dezvoltate strategii și planuri operaționale bazate pe riscurile și vulnerabilitățile specifice;
- investițiile proactive și decizii politice care să reducă pierderile de vieți omenești, costuri și impacturile socio-economice ale potențialelor dezastre;
- comunități colaborative și bine organizate care să ofere serviciile necesare înainte și după dezastre;
- dezvoltarea sectorului de cercetare și dezvoltare în vederea integrării celor mai bune practici, desprinse din lecțiile învățate, pentru perfecționarea mecanismelor de prevenire și gestionare a dezastrelor. Considerăm că este necesară o schimbare de paradigmă în evaluarea dezastrelor înspre o cultură a comunităților reziliente care poate include componente precum:
 - conștientizarea responsabilă a riscurilor;
 - dezvoltarea instrumentelor de măsurare și monitorizare a progresului în ceea ce privește implementarea practicilor reziliente la nivelul comunităților;
 - dezvoltarea capacității comunităților de a lua decizii, schimbând perspectiva de abordare de la strategii de control la strategii de integrare;

Organizarea comunitară este procesul de reunire a membrilor unei comunități pentru a lucra în favoarea intereselor comune. Este la fel de simplu și poți să o faci! Mai presus de toate, necesită o cantitate bună de determinare, perseverență, un plan clar cu obiective, fiabilitate, urmărire și dorință de compromis.

Discuție inițială cu vecinii și locuitorii comunității; întrebați-i despre gândurile lor despre cartier - ce le place la acesta, ce ar putea fi îmbunătățit, preocupări etc. Întrebați-i dacă ar fi interesați să facă ceva cu privire la problemele care îi preocupă și spuneți-le că doriți să colaborați cu alți rezidenți din cartier pentru a lucra la proiecte importante pentru comunitate. Asigurați-vă că vorbiți cu alți lideri ai comunității; obținerea sprijinului/implicarea lor va merge mult. Adresați-vă și tinerilor, în special adolescenților și celor în vârstă de 20 de ani. Pe măsură ce desfășurați activități de informare, ascultați mai mult decât vorbiți.

Formați un grup central: Aceștia sunt oameni pe care i-ați identificat în efortul dumneavoastră inițial de sensibilizare care ar fi interesați să se implice într-un proiect comunitar, inclusiv cei pasionați de probleme specifice ale comunității sau care sunt deja activi într-un fel. Organizați o întâlnire cu potențialii membri ai grupului de bază la care toată lumea își împărtășește viziunea individuală pentru cartier și o problemă la care ar dori să lucreze. Acordați o viziune de ansamblu pentru cartier. (Care este cartierul tău ideal?) Împreună cu grupul tău de bază, identifică sarcini pentru a organiza o întâlnire generală, în primul rând mai multă informare pentru a te asigura că ai o prezență bună la vot. Toți membrii de bază ar trebui să facă activități de sensibilizare.

Identificați problemele: La prima întâlnire generală a membrilor comunității organizată de grupul de bază, identificați o problemă asupra căreia toată lumea este de acord.

Dezvoltați o misiune: o declarație de misiune este o scurtă descriere a scopului fundamental al grupului dvs., inclusiv identificarea comunității dvs. focalizate și a locației geografice în care vă desfășurați activitatea. Răspunde la întrebarea „De ce existăm?” și ar trebui să ghideze acțiunile și deciziile grupului dvs. Un alt mod de a înțelege misiunea este că aceasta este destinația ta finală, rezultatul final al muncii generale a grupului tău.

Identificați țeluri: Obiectivele vă sprijină și vă promovează misiunea. Ele descriu rezultate specifice spre care lucrează grupul dvs. Ar trebui să aveți obiective pe termen scurt, pe termen mediu și pe termen lung. În plus, există obiective externe și obiective interne. Obiectivele externe sunt obiectivele destinate publicului: legislația pe care doriți să o treceți, grădina pe care doriți să o creați, condițiile de construcție pe care doriți să le îmbunătățiți. Obiectivele interne sunt obiectivele dumneavoastră organizaționale: numărul de membri noi pe care îi doriți până la o anumită dată.

Formați o strategie: O strategie descrie cum se atinge un obiectiv. De exemplu, dacă scopul grupului dvs. este de a îmbunătăți condițiile din clădirea dvs., strategia dvs. ar putea implica întâlnirea cu proprietarul clădirii; discutarea cu reprezentanții aleși; obținerea acoperirii media; formarea de alianțe cu alte asociații de locatari; susținerea unei demonstrații etc.

Identificați aliații: Cine vă va ajuta și vă va sprijini eforturile de organizare? Listați indivizi, grupuri, instituții etc. care au influență asupra problemei la care lucrați. Planificați cum veți obține sprijinul lor și cum ați putea să le răspundeți pentru campaniile lor.

Elaborați un plan de lucru și un calendar: Lucrând înapoi de la sfârșitul proiectului sau campaniei, enumerați fiecare sarcină sau pas care va fi necesar pentru a vă îndeplini obiectivele, inclusiv datele pentru fiecare sarcină. În plus, identificați materialele de care veți avea nevoie pentru a îndeplini sarcinile. De exemplu, un microfon pentru o conferință de presă sau un discurs, hârtie de șevalet și markere pentru un forum comunitar, o masă pentru informare etc. Unele materiale vor necesita bani, în timp ce altele pot fi donate sau împrumutate.

În diferite abordări se prezintă tehnici de ajutorare a comunității pentru a se pregăti și proteja de inundații.

Înțelegeți riscul: Primul pas în a vă ajuta comunitatea să se pregătească pentru situații de urgență este să înțelegeți riscurile. Identificați pericolele și impacturile, cum ar fi sursele de inundații, zonele care sunt expuse riscului și modul în care acestea vor afecta accesibilitatea pe drumuri sau căi de comunicație. Utilizați paginile de risc pentru vecinătate/municipalitate ale Flood Factor și contactați oficialii și funcționarii publici locali pentru mai multe instrumente și informații. Construiți legături puternice: Cunoaște-ți cartierul și rețelele de sprijin din cadrul acestuia. Acest lucru poate însemna să vă cunoașteți vecinii, identificarea membrilor vulnerabili ai comunității, cum ar fi cei cu dizabilități, copiii, persoanele în vârstă și cei cu mai puține resurse. Acest lucru poate însemna și

conectarea cu organizațiile locale, găsirea de spații în care comunitatea se întrunește pentru a discuta nevoile și preocupările locale sau găzduirea propriilor întâlniri. Construind legături înainte de o situație de urgență, tu și comunitatea ta vă puteți recupera mai bine după aceea, bazându-vă unul pe celălalt. Cunoaște-ți planul de răspuns al comunității: Găzduiește întâlniri regulate ale comunității pentru a discuta planurile de răspuns ale comunității. Prin identificarea unei zone cu risc scăzut pentru a întâlni și pregătirea bunurilor și resurselor comunității, cum ar fi radiouri, telefoane, sursa de energie și repetând aceste planuri, comunitățile vor avea mai mult succes în împărtășirea informațiilor, coordonarea acțiunilor și comunicarea între ele și alte organizații în timpul unei situații de urgență. Găsiți soluția potrivită: în întreaga țară, comunitățile se unesc pentru a combate creșterea nivelului mării și pentru a găsi soluții inovatoare și pline de resurse. Cu toate acestea, ceea ce funcționează pentru un oraș poate să nu funcționeze pentru altul. Alegerea soluției potrivite va depinde de factori precum clima locală, resursele (atât naturale, cât și economice) și legi. Este important ca orașele și rezidenții să fie proactivi, deoarece soluțiile necesită timp pentru a fi planificate și executate. Cunoașterea problemelor pe care le pot pune inundațiile astăzi și peste 15-30 de ani va oferi comunităților predispuse la inundații timp să se pregătească și să găsească soluții care să protejeze proprietatea, economia și calitatea vieții.

Soluții de adaptare comunitară: Investiția în infrastructura de adaptare este un alt mod în care comunitățile pot reduce riscul de inundații. Infrastructura de adaptare la inundații sunt proiecte construite în zone predispuse la inundații pentru a atenua riscul de inundații. Proiectele de adaptare la inundații pot fi, în general, clasificate ca (1) infrastructură tradițională de inginerie dură sau „gri”, cum ar fi diguri, baraje, șanțuri întărite etc., sau (2) proiecte de infrastructură moale sau „verde” bazate pe natură, concepute pentru a imita natura, captând și încetinind avansul apelor de inundații, cum ar fi crearea de zone umede, țărmurile vii și plantarea de mangrove.

Câteva lucruri de luat în considerare atunci când comunitatea se reunește după un incendiu de pădure și începe să restabilească legăturile

De la trauma personală și pierderile materiale, până la necunoscutele care ne așteaptă, este ușor să te simți copleșit. Acesta este motivul pentru care este atât de valoros să te conectezi cu alții și să construiești o comunitate. Nimeni nu poate sau ar trebui să suporte toate acestea singur. Lucrând împreună și împărtășindu-vă problemele, puteți, de asemenea, să lucrați împreună pentru a găsi informații și a forma soluții. Iată câteva lucruri de luat în considerare atunci când vă aduceți comunitatea împreună și începeți să vă restabiliți. Găsiți oameni astfel încât să puteți stabili o nevoie comună și o identitate comună. Raliați-vă în jurul acestei nevoi comune. Definiți scopul grupului - clarificați că este o oportunitate în care vecinii se pot ajuta unii pe alții. Creați o identitate. Construiește spiritul de echipă. Faceți tricouri cu logo-ul dvs., folosiți un hashtag, construiți spiritul oamenilor. Efectuați sondaje pentru a afla informații de bază despre oameni și situația lor. Distribuți întotdeauna respondentilor care vor avea acces la datele pe care le colectați și la modul în care acestea pot fi utilizate. Aveți o politică de confidențialitate și urmați-o, astfel încât oamenii să știe că nu veți folosi greșit aceste detalii personale. Iată câteva lucruri pe care le puteți include în sondaj: Numele, adresa afectată de incendiu, e-mailul și numărul de telefon, numărul din gospodărie, vârsta persoanelor din gospodărie, proprietar vs chiriaș, cine este proprietarul și informațiile de contact ale acestora (dacă este chiriaș), furnizorul de asigurări (dacă este asigurat), descrieți daunele cauzate de incendiu (câte structuri, descrieți), dimensiunea proprietății, există o piscină pe proprietate, sunteți dispus să vă oferiți voluntar pentru a ajuta la organizarea și sprijinirea vecinilor în această recuperare, dacă da, care sunt unele abilități sau experiență pe care le aveți care ar fi utile? Luați în considerare să lăsați o interogare deschisă pentru ca respondentul să ofere comentarii și întrebări. Decideți ce platforme de comunicare doriți să utilizați. Nu alege doar unul.

Ar fi grozav dacă toată lumea din comunitate ar folosi aceeași metodă de creare de rețele și comunicare, dar pur și simplu nu funcționează niciodată așa. Fii pregătit să oferi aceleași informații în mai multe formate.

Sa aveți o întâlnire virtuală sau personală, apoi partajați o înregistrare sau notele ulterior prin e-mail sau într-un buletin informativ.

Distribuiți resurse pe rețelele sociale.

Aveți o modalitate bună de a organiza comunicările cu căpitanii de bloc și liderii locali.

Faceți conexiuni cu persoane și organizații influente.

Păstrați legătura cu aleșii locali și regionali. Aleșii noștri trebuie să pledeze pentru resurse și chiar să propună legi care să ajute redresarea. Asigurați-vă că faceți conexiuni cu liderii aleși de la oraș, la județ, la stat, la liderii naționali. Invitați-i să participe la discuții sau seminarii cu comunitatea dvs.

Construiți-vă grupul de conducere și planificați de la început să vă tratați unul pe altul cu respect și să vă oferiți har reciproc. Există înalțuri și coborâșuri în această călătorie și poate fi stresantă. Stabiliți norme pentru modul în care veți conduce întâlnirile și interacționați unul cu celălalt. Stabiliți o agendă în avans pentru întâlnirile dvs. Luați procesele-verbale de întâlnire. S-ar putea să descoperi că unii dintre organizatorii tăi voluntari au multă energie pentru un timp, dar apoi trebuie să se odihnească. Reziliența necesită capacitatea de a reflecta și de a te menține sănătos. Împărtășiți sarcina și aveți o abordare de echipă de colaborare, astfel încât atunci când cineva are nevoie de o pauză, o altă persoană poate interveni și ajuta.

3.3. Generarea și furnizarea asistenței umanitare în comunitățile afectate de dezastre

Pe baza principiilor umanitare internaționale și așa cum este stabilit în Consensul european privind ajutorul umanitar, UE oferă asistență umanitară în funcție de nevoi persoanelor afectate de dezastre provocate de om și naturale, acordând o atenție deosebită celor mai vulnerabile victime. Ajutorul este canalizat în mod imparțial către populațiile afectate, indiferent de rasă, grup etnic, religie, sex, vârstă, naționalitate sau apartenență politică.

Finanțarea operațiunilor de ajutor umanitar este destinată țărilor din afara UE. De asemenea, Comisia Europeană poate finanța operațiuni de sprijin de urgență pentru a răspunde la dezastre de amploare excepțională din Uniunea Europeană.

Formele tradiționale de protecție și asistență socială se identifică, se regăsesc în fiecare dintre etapele (perioadele) menționate. Din această perspectivă se poate vorbi de asistența socială tradițională ale cărei valori constituie (sau ar trebui să constituie!) fundamentul asistenței sociale moderne, fundament caracterizat prin următoarele aspecte:

- formele de ajutor și asistare erau percepute de comunitate ca norme de viață socială (reguli) sau ca tradiții ori obiceiuri în sistemul modelelor culturale tradiționale;
- comunitățile umane tradiționale asigurau familiei și tuturor persoanelor aflate în “criză” o reală și eficientă protecție socială;

De exemplu, “prostul satului”, “nebulul satului”, „săracul satului” beneficiau de înțelegere, toleranță și îngrijire, uneori contra prestării unor activități în beneficiul comunității rurale, dar fără ca aceștia să fie etichetați, stigmatizați.

- sprijinul sau intervenția avea o natură concretă, specifică, ceea ce imprima un caracter local-comunitar, de proximitate acțiunilor realizate;

Deciziile erau luate la nivel local de către actorii sociali din administrația locală, școală, biserică, dispensar, vecinătate etc.

Această trăsătură se regăsește în sistemele moderne de asistență socială fiind manifestată prin tendința de descentralizare a serviciilor și aplicarea unor soluții specifice fiecărei zone.

- asistența socială tradițională era centrată îndeosebi pe familie, vecinătate și comunitate în sensul altruismului și solidarității umane;

- prioritatea grupului față de individ în acțiunile de ajutor și asistare în sensul că individul trebuie să se integreze grupului ca să poată beneficia de sprijin și avantajele vieții în comun;
 - altruismul, sprijinul reciproc, solidaritatea umană
- Canale si instrumente de comunicare
- Comunicarea directa : door to door, intalniri tematice in cadrul comunitatii cu lideri de opinie si capi de familie, seminarii etc
 - Televiziune: cablu, TV national, TV local -in principiu tot pentru dezbateri- talkshow-uri, interviuri cu specialisti, autoritati si lideri de opinie, oameni de afaceri, constructori
 - Internet si publicatii -pentru informare si consultare -forum de dezbateri • Evenimente: targuri si expozitii
 - Outdoor - afise, calcane si panouri publicitare in locuri publice si mijloace de transport
 - Radio -pentru urgente preponderant.

Comunicarea de criză se referă la colectarea și diseminarea de informații legate de o situație de urgență sau altă situație. Comunicarea eficientă de criză protejează afacerea și reputația unei organizații, oferind context despre anumite probleme sau incidente de interes public. Cel mai adesea, responsabilitățile de comunicare de criză revin profesioniștilor în relații publice pentru preocupări externe și HR pentru probleme interne, operaționale și cu care se confruntă clienții. În ultimii ani, organizațiile au încorporat din ce în ce mai mult comunicarea de criză în continuitatea globală a afacerii și planificarea pentru situații de urgență. Acest lucru se datorează naturii strategice - și urgente - a acestei activități și dorinței de a alinia eforturile de comunicare cu planul general de răspuns la urgență al organizației .

În calitate de experți în comunicare, profesioniștii de PR care sunt specializați în managementul crizelor joacă un rol esențial în a se asigura că atât publicul intern, cât și cel extern primesc informații în timp util, exacte și relevante. Deși este obișnuit ca organizațiile să desemneze echipe de gestionare a crizelor care să conducă aceste eforturi, un studiu din 2021 a constatat că 95% dintre liderii de afaceri consideră că capacitățile lor de gestionare a crizelor trebuie îmbunătățite.

În Teoria situațională a comunicării la criză (SCCT) a lui Timothy Coombs , el subliniază patru abordări distincte ale răspunsului la criză:

- **Reconstruiți** : asumați-vă responsabilitatea, cereți scuze și reconstruiți-vă relația cu părțile interesate cheie.
- **Diminuați** : minimizați responsabilitatea justificându-vă acțiunile sau oferind scuze.
- **Negați** : puneți vina în altă parte sau pretindeți că nu există criză.
- **Susținere** : Amintește-le părților interesate de faptele bune anterioare.

La începutul lui 2018, au început să apară știri despre o tendință pe internet numită „Tide Pod Challenge”. Tendința rețelelor sociale a implicat pe cineva (de obicei adolescenți) care se filmează mușcând într-una dintre capsulele de detergent de rufe pentru a-și documenta reacțiile. La scurt timp după ce tendința a atins știrile de masă, purtătorii de cuvânt ai Asociației Americane a Centrelor de Control al Otrăvirii și ai Comisiei pentru Siguranța Produselor din SUA au emis declarații în care reiterează pericolele ingerării substanțelor chimice conținute în aceste produse. Ca răspuns la criză, Procter & Gamble, care îl numără pe Tide printre portofoliul său de mărci, și-a operațional rapid planul de comunicare în situații de criză, producând o gamă largă de conținut pe rețelele de socializare și alte canale de comunicare pentru a reitera ce trebuie să facă - și să nu facă - cu produsele sale, prevenind probabil nenumărate răni și deteriorarea durabilă a mărcii.

Strategii de management al crizelor

1. Răspunsul purtătorului de cuvânt

Când compania ta face o greșeală, cel mai bun lucru pe care îl poți face este să-ți ceri scuze și să fii uman. Cel mai eficient mod de a face acest lucru este să desemnați un purtător de cuvânt care să vorbească în numele mărcii dvs. La urma urmei, este mult mai ușor să te relaționezi cu o singură persoană decât cu un grup de avocați. Această persoană ar putea fi CEO-ul dvs., un director al companiei sau cineva despre care credeți că este cel mai potrivit pentru a vă reprezenta compania. Este important să alegeți un bun comunicator, deoarece acțiunile acestuia vor influența modul în care părțile interesate

cheie vor reacționa la situație. Dacă vă pot face compania să pară umană și greșelile dvs. par gestionabile, acest lucru va juca un rol major în menținerea sprijinului părților interesate.

2. Controlul proactiv al daunelor

Indiferent dacă lucrurile merg bine acum, ar trebui să vă pregătiți întotdeauna pentru o criză. Nu-ți face griji, asta nu te face pesimist. În schimb, te face proactiv. Controlul proactiv al daunelor este ceea ce faci pentru a reduce sau a preveni efectele unei crize înainte ca aceasta să apară. De exemplu, adăugarea unui software de securitate care înregistrează și face copii de rezervă ale datelor companiei vă va ajuta să evitați o criză de malware. În plus, vă puteți instrui angajații pentru a fi atenți la e-mailurile suspecte sau dăunătoare care le-ar putea ajunge în căsuța de e-mail. La HubSpot, echipa noastră de securitate trimite videoclipuri de instruire de rutină pentru a educa angajații despre diferite protocoale de securitate. Videoclipurile sunt scurte, iar chestionarele cu variante multiple sunt atât de ușoare încât acționează ca instrumente suplimentare de învățare în cazul în care nu ați acordat o atenție deosebită videoclipului. Acest lucru face ca instruirea să fie ușor de consumat și, mai important, să aibă succes în învățarea angajaților cum să protejeze datele companiei.

3. Escaladarea cazului

Uneori, crizele pot fi rezolvate la nivel individual înainte ca acestea să atingă un punct de vârf viral. Pentru aceste cazuri, vă ajută să creați un sistem de escaladare în cadrul echipei dvs. de servicii pentru clienți, care poate elimina problema înainte de a scăpa de sub control. La HubSpot avem specialiști care lucrează la cazuri complexe sau sensibile la timp. Atunci când clienții au nevoi care necesită o atenție suplimentară, experții noștri intervin pentru a ajuta. Acest lucru ajută reprezentantul de service să gestioneze o situație dificilă și asigură o experiență mai încântătoare pentru clienții noștri.

4. Răspunsul social media

Rețelele sociale sunt un instrument de marketing minunat care permite companiilor să ajungă la publicul de pe tot globul. Dar, această acoperire funcționează în ambele sensuri, deoarece clienții pot împărtăși povești, pot posta fotografiile și pot încărca videoclipuri pentru ca lumea să le vadă. Un videoclip viral care vă prezintă compania într-o lumină greșită poate duce la milioane de oameni să dezvolte o percepție negativă asupra mărcii dvs.

Sursa - Principala provocare tehnologică după un dezastru este funcționarea adecvată a sistemelor de comunicații existente.

Scopul studierii scenariilor de comunicare în situații de urgență și de criză este acela de a dobândi specificațiile necesare privind infrastructura pentru situații de urgență, comunicații de urgență. În cazul în care infrastructurile de comunicații fixe au eșuează, desfășurarea rapidă a unei platforme de comunicații de urgență ar putea fi modalitatea de restabilire a serviciilor de comunicații.

Prevenire, evitarea și gestionarea tensiunilor și conflictelor sociale în situații de dezastru natural

Gestionarea crizelor se prezintă azi ca unitate a trei momente succesive: prevenirea; gestionarea propriu-zisă; și gestionarea post-criză. Pentru transpunerea în practică a acestui concept integrator este necesară crearea cadrului instituțional care să asigure atât execuția, cât și planificarea și asigurarea resurselor necesare gestionării crizelor. Cadrul instituțional optim de natură să conducă la realizarea acestui deziderat îl constituie cooperarea inter-agențiilor. Conceptul vizează cooperarea pe orizontală dintre diversele instituții ale statului cu atribuții în domeniul în vederea elaborării unei strategii integrate de prevenire și gestionare a crizelor. Eficiența cooperării inter-agențiilor este dată de nivelul operaționalizării tuturor celor trei planuri de manifestare a acesteia: cooperarea în luarea deciziilor strategice; cooperarea în implementarea deciziilor; și cooperarea în execuție. Sunt chemate de a participa la transpunerea în practică a acestui concept novator MAE, MapN, Ministerul Administrației și Internelor (Poliția, Jandarmeria), serviciile de informații (SRI, SIE, STS, SIPA, Ministerul Mediului (inclusiv Garda de Mediu), Ministerul Justiției, Ministerul Finanțelor și Secretariatul General al Guvernului.

În planul operaționalizării și implementării măsurilor destinate prevenirii crizelor este utilă: - promovarea unui program de dezvoltare a culturii de securitate la nivelul organizațiilor neguvernamentale; În planul gestionării propriu-zise a crizelor este necesară: - înființarea unui Centru Național de Gestionare a Crizelor - atingerea obiectivelor din Planul Național de Aderare la UE, care au legătură directă cu operaționalizarea Forței de Reacție Rapidă. - sprijinirea acelor aranjamente politico-

militare regionale care au între obiectivele lor gestionarea crizelor. - analizarea posibilității ca în cadrul Pactului de Stabilitate pentru Europa de Sud-Est să se dezvolte la București un Centru regional pentru prevenirea conflictelor și managementul crizelor, care să beneficieze de infrastructura și acordurile deja existente, din domeniul comunicațiilor și informării, ale Centrului SECI, precum și de finanțarea PNUD; - intensificarea cooperării cu organizațiile și statele din coaliția internațională antiteroristă.

În planul strategiei de gestionare post-criză se impune: - elaborarea unui pachet de legi care să prevadă acordarea sprijinului logistic și material persoanelor și instituțiilor care ar putea avea de suferit de pe urma unor astfel de situații de criză. dezvoltarea relațiilor bilaterale cu vecinii pe linia colaborării transfrontaliere în domeniu;

Protecție, dezastre naturale și conflicte: Urmărirea legăturilor

Se presupune adesea că există diferențe semnificative între situațiile de urgență care decurg din dezastre naturale și cele care rezultă din conflicte. Deși există într-adevăr diferențe, este important să subliniem asemănările, deoarece există tendința de a ne limita vedere a problemelor de protecție la cele care apar în timpul conflictelor armate.

1. Deseori, oamenii sunt strămutați atât în urma dezastrelor naturale, cât și a conflictelor, iar majoritatea rămân în interiorul granițelor țării lor, fiind denumite persoane strămutate în interiorul țării (IDP), definite în Principiile directoare privind strămutarea internă ca fiind:

Persoane sau grupuri de persoane care au fost forțate sau obligate să fugă sau să își părăsească locuințele sau locurile de reședință obișnuită, în special ca urmare sau pentru a evita efectele unui conflict armat, ale unor situații de violență generalizată, ale unor încălcări ale drepturilor omului sau ale unor dezastre naturale sau provocate de om, și care nu au trecut o frontieră de stat recunoscută la nivel internațional. Persoanele strămutate apar din cauza dezastrelor naturale, fie din cauza conflictelor au dreptul la drepturile fundamentale ale omului în calitate de cetățeni ai țărilor lor și/sau (în cazul celor care nu sunt cetățeni), așa cum sunt garantate de diverse convenții internaționale privind drepturile omului sau de alte instrumente juridice. Principiile directoare privind strămutarea internă, bazate pe drepturile omului, pe dreptul refugiaților și pe dreptul internațional umanitar, oferă orientări guvernelor responsabile pentru protejarea și asistarea persoanelor strămutate pentru facilitarea unor soluții durabile pentru strămutarea acestora.

O altă asemănare nefericită între victimele conflictelor armate și cele ale dezastrelor naturale este faptul că, adesea, guvernele nu își îndeplinesc obligațiile de a proteja persoanele strămutate.

Comitetul recomandă ca fiecare comunitate expusă unui risc semnificativ să adopte și să aplice un program adecvat de atenuare, care să includă atât obiective pe termen scurt, cât și un plan cuprinzător pe termen lung pentru reducerea impactului dezastrelor naturale.

Pentru a atinge acest obiectiv, Comitetul propune ca jurisdicțiile locale să ia următorii pași:

- să includă măsuri de atenuare atât structurale, cât și nestructurale în noile dezvoltări,
- examinarea modalităților de reducere a vulnerabilității structurilor existente,
- să ia măsuri pentru a reduce vulnerabilitatea resurselor naturale și
- să efectueze cursuri de atenuare cu sprijinul guvernelor de stat și federale.

Un program pentru îmbunătățirea capacităților națiunii de atenuare a pericolelor ar trebui să includă:

1. Protecția școlilor și spitalelor. Toate școlile și spitalele noi ar trebui să fie amplasate și construite pentru a se asigura că sunt evitate zonele cu risc ridicat și că sunt luate măsuri speciale pentru a reduce potențialul de daune cauzate de pericolele naturale. În plus, clădirile școlilor și spitalelor existente ar trebui examinate pentru a determina nivelul lor de rezistență la pericolele relevante. Ar trebui depuse eforturi intense pentru a consolida instalațiile care ar eșua în caz de dezastru. În unele cazuri, poate fi necesară o legislație pentru a se asigura că sunt luate măsuri de atenuare.

2. Adoptarea măsurilor nestructurale. Întreprinderile și casele ar trebui să încorporeze măsuri de atenuare nestructurale pentru a minimiza rănile și daunele materiale cauzate de dezastrele naturale. Mobilierul și echipamentele, de exemplu, pot fi ușor asigurate pentru a reduce rănile și daunele cauzate de cutremure. Alte măsuri nestructurale sunt gestionarea vegetației pentru a reduce daunele provocate de incendii și amplasarea structurilor departe de zonele cu risc ridicat.

Prevenirea

În conformitate cu principiile directoare ale Legii, măsurile preventive reduc probabilitatea producerii unui eveniment dezastru sau gravitatea unui eveniment în cazul în care acesta ar avea loc. Prevenirea este definită ca *măsuri de reglementare și fizice pentru a se asigura că situațiile de urgență sunt prevenite sau că efectele lor sunt atenuate*, iar atenuarea este definită ca *măsurile luate înaintea unui dezastru care vizează diminuarea sau eliminarea impactului acestuia asupra societății și mediului*. Implementarea unor strategii de prevenire și atenuare proactive, direcționate, menite să abordeze factorii de risc probabili, vulnerabilitatea populației și să reducă sau să elimine posibilul impact al dezastrului asigură în cele din urmă comunități mai sigure, mai rezistente și mai durabile.

Pregătirea și reziliența comunităților implică toți indivizii care își împărtășesc responsabilitatea. Reziliența la dezastru este crescută semnificativ prin planificarea proactivă și pregătirea pentru protecția vieții, proprietății și mediului prin conștientizarea pericolelor, riscurilor asociate și aranjamentelor locale de gestionare a dezastrului.

Prevenirea

Eforturile de atenuare și prevenire vizează reducerea potențialelor daune și suferințe pe care le pot provoca dezastrurile. În timp ce managementul dezastrului nu poate preveni dezastrurile, poate împiedica agravarea acestora ca urmare a neglijării factorilor cauzali și a riscurilor gestionabile. Atenuarea se referă în mod specific la acțiunile întreprinse care pot reduce gravitatea impactului unui dezastru. Investițiile în măsuri care limitează pericolele pot reduce foarte mult povara dezastrului. Strategiile pe care profesioniștii în managementul dezastrului le implementează pentru a proteja comunitățile vulnerabile și pentru a limita pericolele includ următoarele:

- Creșterea gradului de conștientizare cu privire la pericolele potențiale și la modul de abordare a acestora
- Educarea publicului despre cum să se pregătească în mod corespunzător pentru diferite tipuri de dezastru

- Instalarea și consolidarea sistemelor de predicție și avertizare

Gestionarea pericolelor și riscurilor înseamnă planificarea pentru a minimiza vulnerabilitatea unei comunități la dezastru. Aceasta poate implica:

- Încurajarea membrilor comunității să cumpere asigurări adecvate pentru a-și proteja proprietățile și bunurile

- Educarea familiilor și a întreprinderilor despre cum să creeze planuri eficiente pentru dezastru

- Promovarea utilizării materialelor ignifuge în construcții

- Susținerea inițiativelor de lucrări de capital, cum ar fi construcția și întreținerea digurilor

- Construirea de parteneriate între sectoare și agenții la nivel federal, statal și local pentru a colabora la proiecte de atenuare

Managementul riscului de dezastru

Grupurile locale și districtuale și grupul de stat din cadrul aranjamentelor de gestionare a dezastrului din Queensland dețin responsabilitatea pentru gestionarea riscului de dezastru, pentru toate pericolele, în cele patru faze ale unei abordări cuprinzătoare: prevenire, pregătire, răspuns și recuperare. Acest lucru este în conformitate cu principalele obiecte și principii ale Legii. Managementul riscului este un proces proactiv care formează baza pentru planificarea managementului dezastrului și îi ajută pe cei care dețin responsabilități de management al dezastrului să ofere comunităților servicii eficiente, relevante și informate.

Pentru a asigura un management eficient al riscului de dezastru, grupurile de la toate nivelurile sunt încurajate să:

- să efectueze evaluarea și gestionarea riscurilor utilizând o metodologie aprobată și recunoscută care ia în considerare toate pericolele previzibile în mod rezonabil, atât naturale, cât și produse de om.

- să sprijine evaluarea și gestionarea riscurilor cu date științifice, utilizarea sistemelor de informații geospațiale și analiza impactului istoric și/sau proiectat pentru a identifica expunerile și vulnerabilitățile specifice zonei

- să identifice riscul rezidual (riscul care rămâne în formă negestionată, chiar dacă există controale) din procesul lor de gestionare a riscurilor și să ajungă la un acord între nivelurile aranjamentelor de gestionare a dezastrelor din Queensland pentru a accepta, a atenua sau a transfera acel risc
- documentează în mod clar și pune la dispoziția publicului identificarea pericolelor și evaluările riscurilor părților interesate și membrilor comunității și revizuieste-le în mod regulat
- utilizați evaluările de risc pentru a informa procesele și documentația de atenuare, pregătire, continuitate, răspuns și planificare a recuperării.

Prevenirea, atenuarea și reducerea riscului de dezastre

Strategiile de prevenire și atenuare ar trebui să contribuie la reducerea costurilor financiare și sociale pentru comunități de-a lungul timpului, îmbunătățirea mediului construit și reducerea impactului asupra mediului și daunele aduse acestuia. Investițiile în prevenirea și reducerea riscului de dezastre îmbunătățesc rezistența economică, socială, de sănătate și culturală a oamenilor, comunităților, țărilor și a activelor acestora, precum și a mediului.

Prevenirea eficientă a evenimentelor de dezastru include strategii multiple pentru a reduce sau elimina impactul pericolelor și pentru a crește rezistența comunității. Managerii de dezastre de la toate nivelurile aranjamentelor de gestionare a dezastrelor din Queensland sunt responsabili pentru utilizarea unui proces dovedit de gestionare a riscurilor pentru a identifica opțiunile de prevenire și atenuare. Toate măsurile de atenuare sunt importante, deoarece salvează vieți și reduc costurile de răspuns și de recuperare a comunității.

În Queensland, mai multe publicații pregătite de agențiile guvernamentale de stat pentru guvernele locale, întreprinderile și persoanele fizice ajută și îmbunătățesc planificarea și dezvoltarea strategiilor de prevenire și atenuare pentru a reduce riscul de dezastre.

3.4. Comunicarea in situatii de criza/dezastre naturale

Comunicarea de criză este o provocare deloc ușor de gestionat, motiv pentru care alegerea unor profesioniști cu experiență relevantă, este deosebit de importantă. Experiența acumulată de-a lungul anilor ne-a demonstrat că într-o situație complexă precum cea care necesită serviciile unei agenții de investigații private, conceperea și integrarea unui plan de comunicare de criză în planul de acțiune este o nevoie obligatorie, nu doar o recomandare. Factorii care prejudiciază financiar o companie au șanse reale de a vicia și imaginea publică și reputația acesteia, indiferent că vorbim de grupuri ilicite sau de acțiuni dispartate dar cu consecințe pe mai multe planuri și pe termen lung. Compania care traversează criza trebuie să evite riscul de a fi transformată din personajul pozitiv într-unul negativ, la nivel de percepție în rândul stakeholderilor. În plus, presiunea publică poate influența percepția generală asupra cazului. Scenariile și strategia de comunicare de criză sunt dezvoltate și ajustate permanent pe parcursul celor 3 etape - înaintea, în timpul și după comunicarea de criză, în funcție de rezultatele obținute în procesul de investigație privată. Scopul nostru principal este ca managementul comunicării în timpul crizei să rămână în posesia clientului. Specialiștii SPIA în comunicarea de criză se pot alătura în calitate de consultanți unui departament de comunicare & PR deja existent sau pot acționa de la A la Z, în cazul în care clientul care se confruntă cu criza nu are deja colaboratori.

Ca perioadă, comunicarea de criză o poate depăși pe cea necesară investigației, în funcție de durata în care speța este soluționată din punct de vedere legal.

4. Perspectivele acțiunii comunitare cu participarea voluntarilor în Sectorul 3 Municipiul București

În acest ghid se accentuează o abordare comunitară care să implice grupurile sociale în pregătirea și răspunsul la criză, aspecte extrem de importante pentru cetățenii de la nivelul Sectorului 3 din Municipiul București. Astfel, sunt incluse punctele de vedere ale reprezentanților autorităților locale, organizațiilor de voluntariat și publicul larg privind gestionarea riscurilor și a crizelor și abilitarea publică.

Principalele dimensiuni ale analizei indică domenii specifice de importanță pentru înțelegerea și dezvoltarea abordărilor comunitare care includ grupuri sociale în pregătirea și răspunsul la criză. Aceste domenii sunt: colaborare, practici formale și informale, capacități generale și competențe specifice, dinamica dintre eforturi colective și autoajutorare individuală, aspecte ale educației și abilitare, comunicare tradițională versus media digitală, implicarea individuală, vârstă și generație. O observație generală este că amploarea și profunzimea colaborării dintre public și actorii comunitari de urgență și organizațiile de voluntari diferă foarte mult în funcție de densitatea populației și mărimea și caracteristicile geografice ale comunității.

O altă observație generală este că sfera și profunzimea colaborării dintre actorii de urgență publici și municipali și organizațiile de voluntari diferă mult în funcție de densitatea populației, dimensiunea comunității locale și caracteristicile geografice. Acești factori par să aibă cel mai mare impact asupra nivelului de formalitate al colaborării dintre organizațiile profesionale și de voluntariat și asupra diverselor probleme legate de resurse. De exemplu, comunitățile mici tind să aibă lipsă de resurse în implementarea noilor canale de comunicare. Există și diferențe mai generale. În zona mijlocie a Suediei, de exemplu, colaborarea în situații de criză și situații de urgență pare să se bazeze într-o măsură mai mică pe forțe voluntare care vizează în mod special gestionarea situațiilor de urgență. În acest domeniu, resursele voluntare se bazează adesea pe colaborarea public-privat, cum ar fi antreprenorii de transport și companiile de leasing pentru vehicule pentru zăpadă etc.

Cu toate acestea, modelele generice din zonele geografice depășesc diferențele și, prin urmare, următoarea descriere se concentrează pe șapte teme generice - 1. Colaborare: practici formale și informale, 2. Abilitate generală și competență specifică, 3. Dinamica dintre eforturile colective și autoajutorarea individuală, 4. Aspecte ale educației și împuternicirii, 5. Comunicarea tradițională versus media digitală, 6. Implicarea individuală și 7. Vârsta și generația.

Modalitățile formale și informale de colaborare pot fi înțelese ca puncte finale între care au loc cea mai mare parte a interacțiunii dintre municipalitate și publicul voluntar la nivelul Sectorului 3 din Municipiul București. Colaborarea formală, în datele prezente, înseamnă că sarcinile predate grupurilor de voluntari sunt predefinite și că eforturile de colaborare între municipalitate și publicul voluntar sunt planificate, reglementate și contractuale. Colaborarea informală, pe de altă parte, înseamnă că problemele de asigurări și compensații economice nu sunt rezolvate în prealabil și că eforturile de colaborare sunt de așteptat să apară ad-hoc în timpul unei crize.

În consecință, orașele sau comunitățile mai mari din aceeași zonă geografică pot alege sau nu să se angajeze în eforturi de colaborare cu publicul organizat și voluntar. Recent, orașul Stockholm a dezvoltat o colaborare oficială (adică planificată, reglementată și contractuale) cu publicul angajat și voluntar prin Grupul local de resurse voluntare. Grupului i s-a dat responsabilitatea pentru un număr limitat de sarcini specifice. În mod normal, se așteaptă ca grupul să practice aceste sarcini, astfel încât acestea să fie efectuate corect și eficient în perioadele de criză.

În situațiile în care municipalitatea sau consiliul local stabilește legături cu publicul voluntar, colaborarea efectivă are loc între municipalitate (prin coordonatorul local de siguranță/de voluntari sau oficialul corespunzător și o anumită formă de organizare. Colaborarea este uneori reglementată formal prin acorduri, adică misiunea publicului față de municipalitate sau consiliu local este definită și decisă în prealabil. Cei care participă la un efort inițiat de municipalitate sunt asigurați și uneori și plătiți pentru eforturi

Conform relatărilor date de coordonatorii municipali de siguranță/de voluntari, în cazurile de conexiune mai puțin reglementată sau în general scăzută între municipalitate și grupurile de voluntari țintă, este de așteptat să apară o colaborare ad-hoc în timpul unei crize. Astfel, ambele părți ar beneficia probabil de construirea de conexiuni pe termen lung, în loc să presupună doar că situația de criză în sine va declanșa cumva apariția eforturilor de colaborare.

Majoritatea municipalităților din datele analizate consideră organizația de rețea Missing People un model ideal de colaborare cu publicul implicat și voluntar. Missing People este o organizație voluntară autonomă, care se organizează și se autofinanța, care se concentrează pe o sarcină specifică; localizarea persoanelor dispărute. Datorită structurii sale asemănătoare rețelei și cu canale de comunicare primare precum Facebook și mesaje text, organizația este astfel capabilă să mobilizeze rapid un număr mare de oameni.

Acest model, cu pragul său scăzut de includere a publicului și sarcina minimă pe partea municipală, a atras mai mulți coordonatori de siguranță/de voluntari reprezentați în date. În acest studiu, Missing People este considerată o organizație de indivizi semi-organizați. Membrii nu sunt implicați în activități organizaționale între evenimente. Membrii devin activi atunci când se întâmplă ceva care necesită mobilizare.

Deoarece resursele municipale sunt limitate, coordonatorii de siguranță/de voluntari stabilesc adesea forme suplimentare de conexiune alături de cele dintre unitățile administrative interne și practicienii externi sau grupurile de voluntari. Exemple de astfel de eforturi de colaborare, mai mult sau mai puțin oficializate, sunt organizațiile și rețelele de voluntari formate din profesioniști (de exemplu, Asistența Psihologică și Socială Voluntaria [POSOM]), organizații de angajatori (de exemplu, Federația Fermierilor Suedezi [LRF]) și actori individuali din lumea comercială și de afaceri (cum ar fi transportatorii și expeditorii, companiile de taxi, chiriașii de mașini și proprietarii de vehicule).

Rezultatele analizei relevă atât provocări, cât și posibilități în ceea ce privește dorința coordonatorilor municipali de siguranță/de voluntari de a colabora cu publicul implicat și voluntar. Absența dorinței de a de a colabora cu publicul voluntar ar putea deriva din experiențele negative anterioare și din tradițiile locale inexistente de colaborare. Lipsa dorinței de a colabora cu publicul voluntar a fost explicată de către coordonatorii de siguranță/ de voluntari ca fiind cauzată de dificultăți structurale, cum ar fi constrângeri bugetare (adică, niciun stimulent financiar pentru dezvoltarea sau menținerea unei astfel de colaborări) sau motive materiale (de exemplu, conform coordonatorului de siguranță, municipalitatea sau localul sau consiliul era deja în posesia tuturor resurselor posibile în cadrul unităților sale administrative și, prin urmare, nu este nevoie de ajutor din exterior). Unii coordonatori de siguranță/ de voluntari au susținut că nu pot apăra costul crescut al dezvoltării și menținerii colaborării cu publicul voluntar.

În plus, absența intenției de a colabora cu publicul voluntar ar putea deriva din relațiile interpersonale. Unii coordonatori de siguranță/de voluntari au vorbit despre lipsa de dorință într-o manieră autocritică (adică dificultăți personale în colaborarea cu voluntarii) sau ca derivând din atitudinile negative față de voluntari și de cultura voluntariatului în general. În ceea ce privește acestea din urmă, astfel de atitudini negative sunt adesea îndreptate către anumite persoane din organizațiile de voluntariat de interes. Oamenii angajați ca coordonatori de siguranță/de voluntari sunt adesea familiarizați cu oamenii din sectorul de voluntariat local și experiențele anterioare ale acestor relații nu au fost întotdeauna pozitive. În mai multe cazuri, lipsa de dorință a coordonatorilor de siguranță/de voluntari de a colabora cu publicul voluntar părea să fie asociată cu o lipsă de cunoștințe și o atitudine în general sceptică față de voluntari și grupurile locale de resurse voluntare.

Alte obstacole prezentate sunt că municipalitățile nu își pot asuma responsabilitatea pentru cei implicați în eforturile de voluntariat. Nu toate persoanele care aleg să se implice în eforturile voluntare inițiate de municipalitate sunt dotate cu abilitățile necesare.

În consecință, dacă există vreo colaborare între o municipalitate sau un consiliu local și publicul voluntar depinde în mare măsură de relația interpersonală dintre persoana responsabilă pentru siguranța comunității locale și reprezentantul (reprezentanții) publicului organizat și voluntar. Coordonatorii de siguranță/de voluntari care își exprimă o puternică dorință și ambiție de a colabora cu publicul voluntar pe probleme de management al situațiilor de urgență sunt adesea aceleași persoane care au stabilit deja relații stabile și continue cu diverse resurse voluntare afiliate municipalității. În plus, în cele mai multe cazuri, acești coordonatori de siguranță/de voluntari au definit în prealabil misiunea sau sarcina specifică care trebuie îndeplinită de resursele voluntare.

Ocazional, un coordonator de siguranță/de voluntari ar exprima idei cu privire la modul în care publicul voluntar ar putea fi valorificat ca resursă fără necesitatea obligatorie de a fi organizat în sensul tradițional.

Forma de resursă voluntară la care face aluzie acest coordonator de siguranță/de voluntari corespunde îndeaproape formei organizaționale specifice a Oamenilor Dispăruți, descrisă mai sus. Sistemul utilizat în prezent, grupurile locale de resurse voluntare, ca modalitate de canalizare a dorinței publicului voluntar de a se implica în managementul crizelor societale, se bazează în principal pe formele tradiționale de structură organizațională, cum sunt cele întâlnite în organizațiile de protecție civilă.

Din perspectiva sectorului de voluntariat, lipsa dorinței de a colabora este prezentă în aceste date doar în cazurile în care municipalitatea sau consiliul local pare să oune în aplicare ambiția de a înlocui personalul deja angajat cu voluntari neplățiți. Acceptarea misiunilor în aceste premise, susțin voluntarii, ar însemna devalorizarea însăși noțiunea de implicare voluntară. Un exemplu recurent este cel al unei municipalități care oferă sarcini sau sarcini fără nicio legătură evidentă cu tensiunea societății cauzată de o criză sau un eveniment extraordinar.

În mai multe rânduri, membrii organizațiilor de voluntariat și-au exprimat dorința ca municipalitățile să fie mai deschise către diverse forme de colaborare. Reprezentanții municipali sunt uneori percepuți ca fiind puțin înfricoșați și cu mintea îngustă în înțelegerea modului în care publicul implicat și voluntar ar putea contribui la gestionarea crizelor societale. În consecință, coordonatorii de siguranță/de voluntari (și, prin urmare, întreaga municipalitate sau consiliul local) ar putea fi percepuți de grupurile de voluntari ca fiind împotriviți, refuzând să-i recunoască drept un partener serios.

Potrivit diversilor membri ai organizațiilor de voluntariat, lipsa dorinței reprezentanților municipalității de a se angaja în eforturi de colaborare se manifestă prin informare și comunicare insuficientă, precum și prin exerciții comune neregulate sau inexistente.

Lipsa capacității unor autorități de a implica publicul voluntar în eforturile de colaborare de către acestea din urmă a fost văzută în principal de către acestea din urmă în termeni de posibilități neutilizate de a contribui la siguranța și securitatea societății. Membrii organizațiilor de voluntariat au descris diferite moduri în care publicul ar putea fi o resursă în zonele societale în care nu a fost stabilită nicio colaborare în prezent. Ei s-au perceput adesea ca fiind neglijați sau neascultați de reprezentanții municipalității.

Reprezentanții municipali, la rândul lor, s-au perceput și ei înșiși ca neascultați. Câțiva coordonatori de siguranță din datele prezente au atras atenția asupra a ceea ce ei au considerat un paradox: orientări și reglementări guvernamentale obstructive privind colaborarea dintre sectorul public și sectorul civil, în timp ce autonomia municipală și autogovernarea asigură adaptarea la circumstanțele locale.

În consecință, dificultățile în interfața dintre sectorul voluntar public și cel civil ar putea fi înțelese ca o opoziție între municipalitatea autonomă, pe de o parte, și sectorul voluntar în alianță cu autoritățile guvernamentale, pe de altă parte.

Municipalitățile promovează adesea colaborarea internă între unitățile lor administrative, unde fiecare unitate își gestionează propria pregătire și răspuns la criză. Un agent angajat în sectorul public și care în timpul său liber este membru implicat al unei asociații de câini de lucru a confirmat opinia că mulți manageri de criză de zi cu zi sunt încurajați în cadrul locului lor de muncă:

“Totul este atât de bine organizat în zilele noastre, la locul de muncă iei educație în RCP (resuscitare cardiopulmonară), practici managementul crizelor în legătură cu reorganizările locului de muncă, exerciții de incendiu și așa mai departe (...). Lucrând în sectorul public, este mai mult sau mai puțin inclus în munca ta, aceste măsuri de bază de prevenire a riscurilor și, de asemenea, să faci activități preventive legate de accesibilitate și dizabilitate. “

După cum sa menționat și mai devreme, actorii municipali și profesioniștii stabilesc adesea forme suplimentare de colaborare din cauza resurselor interne limitate. În consecință, în cadrul multitudinii de grupuri de voluntari pregătite să ajute managerii oficiali de criză, este posibil să apară probleme de demarcare și legitimitate. Cu alte cuvinte, fiecare organizație își propune să pară ceva mai profesionistă decât altele.

În consecință, în funcție de orientarea organizației de voluntariat, pot apărea probleme de profesionalizare și legitimitate, precum și mecanisme de includere și excludere a potențialilor membri și pot influența colaborarea dintre sectorul public și cel civil atât în sens pozitiv, cât și negativ.

Atât coordonatorii municipali de siguranță, cât și membrii organizațiilor de voluntariat exprimă posibilitatea și nevoia ca publicul voluntar să fie activ într-un spectru mai larg de servicii societale.

Publicul voluntar ar putea fi utilizat ca resursă socială în comunitatea locală în perioade de criză. Aceasta ar putea însemna, de exemplu, acționarea ca o resursă complementară în îngrijirea copiilor și vârstnicilor în perioadele prelungite de efort sau gestionarea problemelor logistice în timpul evacuărilor acute.

Tradiția îndelungată a acestei municipalități de colaborare cu grupurile de voluntari de la nivelul Sectorului 3 al Municipiului București a încurajat relații interpersonale productive între cei care reprezintă municipalitatea și cei care reprezintă publicul voluntar.

Există, de asemenea, riscul de utilizare abuzivă atunci când se așteaptă ca publicul voluntar să presteze un serviciu societal care este în mod normal o muncă plătită sau să îndeplinească sarcini fără o legătură evidentă cu tensiunea societății sau cu o criză: „Mai întâi ei concediază oamenii și apoi folosesc voluntari și semnează contracte cu ei și asigură compensații economice...”. În consecință, atât coordonatorii de siguranță, cât și membrii publicului voluntar vorbesc despre posibilitatea de a face lucruri dincolo de cele planificate, reglementate și sarcini contractuale prescrise de coordonatorul de siguranță al municipalității sau al consiliului local. Cu toate acestea, sarcinile incluse în sarcină nu trebuie să se suprapună sau să înlocuiască serviciile sociale de bază furnizate de personalul existent și angajat. Misiunea în cauză trebuie să includă sarcini care apar ca urmare a unor evenimente deosebit de stresante și situații de criză care necesită resurse extraordinare.

Membrii organizațiilor de voluntariat au subliniat că, pentru ca implicarea lor să rămână în viață, trebuie să li se atribuie o cotă de bază de sarcini sau domenii de responsabilitate concrete și recurente.

Exemple de astfel de sarcini recurente includ gestionarea distribuției de aprovizionare cu apă proaspătă în cazul contaminării apei sau pene de curent prelungite, dotarea cu personal de „spații de siguranță” (adică locații specifice care vor fi folosite ca locuri de întâlnire și centre de informare în timpul evenimentelor majore) și organizarea spontană (voluntari neafiliați). Potrivit unor coordonatori de voluntari, sarcini precum cele menționate mai sus sunt adesea predate organizațiilor de voluntariat din cauza lipsei resurselor municipale în acele zone specifice. În același timp, predarea acestor sarcini ar putea fi văzută ca o modalitate ușoară de a satisface cererea societății civile de a fi inclusă în activitatea de gestionare a crizelor societale.

Din perspectiva voluntarilor de la nivelul Sectorului 3 Municipiul București, ar fi de dorit sarcini mai multe și variate, dar, în același timp, nu în măsura în care ar fi înlocuit gestionarea obișnuită a crizelor. Mulți membri ai organizațiilor de voluntari și-au exprimat dorința de a fi chemați mai des și în alte tipuri de situații.

În concluzie, fuziunea dintre coordonatorii de voluntari și perspectivele voluntarilor organizați la nivelul sectorului 3 Municipiul București relevă un spectru larg de nevoi și dorințe sau, alternativ, de provocări și posibilități. Au apărut două puncte de vedere distincte cu privire la natura misiunilor care urmează să fie predate publicului voluntar de către municipalitate. Pe de o parte, atât coordonatorii municipali de siguranță, cât și membrii organizațiilor de voluntariat au raportat necesitatea unor sarcini de bază și continue sau domenii de responsabilitate pe care publicul voluntar să poată fi invitat să le gestioneze pentru a-și canaliza voința de a participa și a-și menține implicarea. Pe de altă parte, cei mai mulți membri ai organizațiilor de voluntariat și câțiva coordonatori de siguranță municipali mai progresivi au văzut o posibilitate ca publicul voluntar să fie activ pe un spectru mai larg de servicii societale, cum ar fi îngrijirea copiilor și bătrânilor, în perioade de criză.

Bibliografie

- Experiențe și cerințe pentru o abordare comunitară care implică grupurile sociale în pregătirea și răspunsurile la criză (2014)- Mikael Linnell, Catrin Johansson, Anna Olofsson, Erika Wall si Susanna Öhman; Universitatea Centrala Suedeză, <http://hh.diva-portal.org/smash/record.jsf?pid=diva2%3A1320284&dsid=3860>
- Înțelegerea rolului auto organizațiilor în asistență în caz de dezastre în timpul COVID-19 (2022 Apr 7): Un studiu de caz din perspectiva producției - Xuan Tu, <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC8986543/>
- Pentru a ajuta comunitățile să supraviețuiască crizelor, să avem încredere și să investim în conducerea lor (9 Sept 2020) - Regina R. Smith, Stacey Barbas

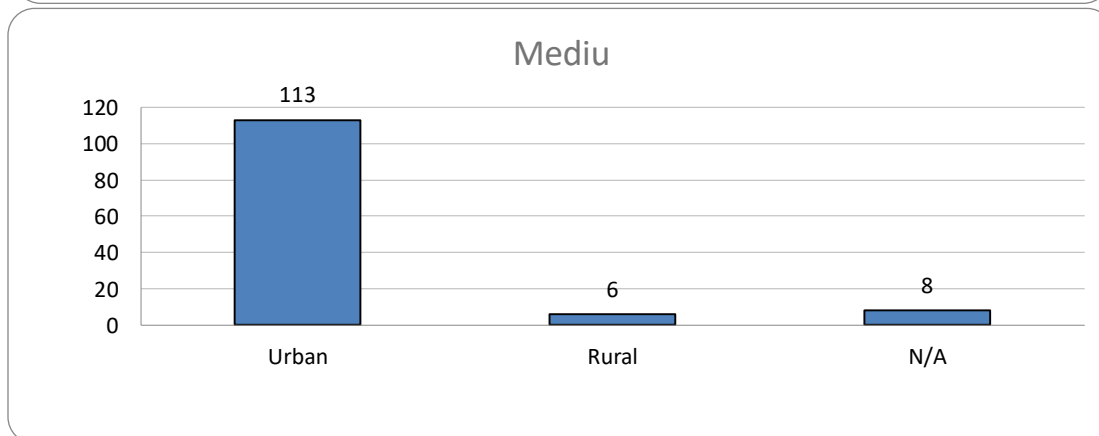
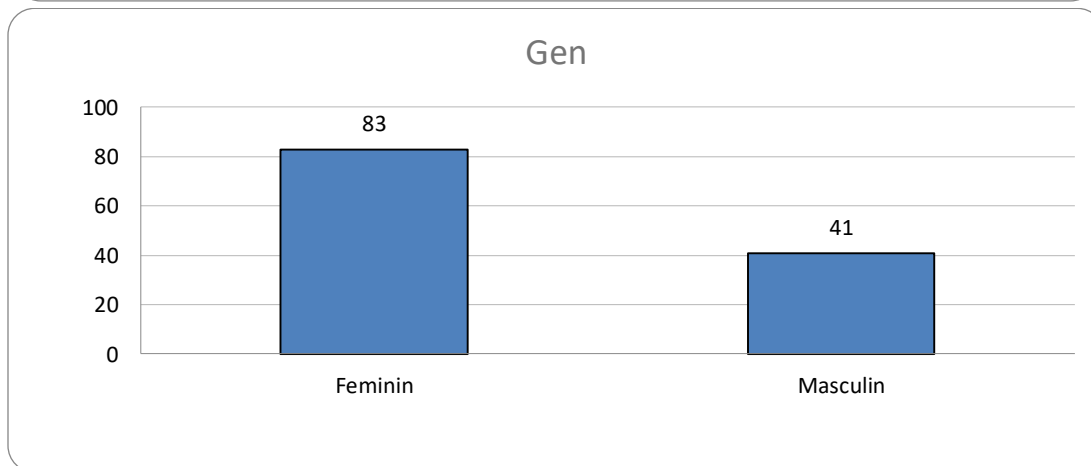
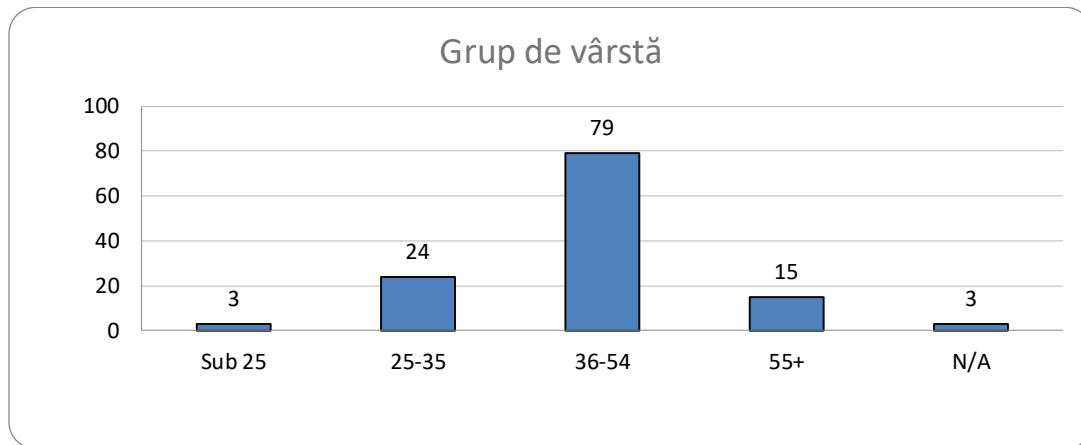
- <https://kresge.org/news-views/commentary-to-help-communities-survive-crises-trust-and-invest-in-their-leadership/>
- Îmbunătățirea rezistenței la cutremur prin implicarea comunității (19 Iul 2019) - Shreya Thusoo, Cristina Cordova-Arias, Seokho Jeong, Esther Aigwi, Eddie Vega, Tali Feinstein, http://www.learningfromearthquakes.org/images/Activities/Travel_Study/2019_Travel_Study/Final_Report_Socio_Economic_Team.pdf
- Planul pentru Voluntariatul European 2030 (Centrul pentru Voluntariat European) (14 Sept 2021), https://www.europeanvolunteercentre.org/_files/ugd/3ec99c_0e028c421bd14adcbd69dbbe744a0313.pdf
- Voluntarii ca forță de solidaritate în vremuri de criză - Cercetare privind voluntariatul (de criză). (Oct 2020), https://www.europeanvolunteercentre.org/_files/ugd/3ec99c_00c25bd553f146b892455b9ddd265206.pdf
- Strategia națională de reducere a riscului seismic (03. 2022), https://cdn.edupedu.ro/wp-content/uploads/2022/03/anexa_snrrs-1.pdf
- Voluntariat și societatea în secolul 21 (12.10.2022.) de Colin Rochester, Angela Ellis Paine și Steven Howlett, cu Meta Zimmeck, <https://www.amazon.co.uk/Volunteering-Society-21st-Century-Rochester/dp/0230367720>
- Cum transformă românii moștenirea ascunsă a riscului seismic într-o oportunitate de reziliență în caz de catastrofe (Martie 2020), <https://blogs.worldbank.org/sustainablecities/how-romanians-are-turning-hidden-legacy-seismic-risk-opportunity-disaster>
- Este voluntariatul o intervenție de sănătate publică? O revizuire sistematică și o meta-analiză a sănătății și supraviețuirea voluntarilor (23 August 2013) - Caroline E Jenkinson, Andy P Dickens, Kerry Jones, Jo Thompson-Coon, Rod S Taylor, Morwenna Rogers, Clare L Bamba, Iain Lang și Suzanne H Richards. <https://bmcpubhealth.biomedcentral.com/articles/10.1186/1471-2458-13-773>
- Dăruind altora și asocierea dintre stres și mortalitate (Sept 2013) - dr. Michael J. Poulin, dr. Stephanie L. Brown, dr. Amanda J. Dillard, și dr. Dylan M. Smith, <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3780662/>
- Programul Promotorii Voluntariatului, <https://sgg.gov.ro/1/programul-promotorii-voluntariatului-in-romania/>
- Manual de bune practici și consultarea organizațiilor neguvernamentale și a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale (2019)
- Legea voluntariatului, LEGE nr. 78 din 24 iunie 2014, <https://lege5.ro/gratuit/gm4tsojsqi/legea-nr-78-2014-privind-reglementarea-activitatii-de-voluntariat-in-romania>
- Comunicarea către voluntari implicați (Sep 2020): Sheridan B. Trent, Joseph A. Allen, Kelly A. Prang, <https://experts.nebraska.edu/en/publications/communicating-our-way-to-engaged-volunteers-a-mediated-process-mo>
- https://issuu.com/european_volunteer_centre/docs/chapter-24---romania/1
- Răspuns la criză condus de comunitate, https://docs.gatesfoundation.org/documents/avahan_communityledcrisisresponse.pdf
- Ghid privind optimizarea parteneriatului dintre autoritățile publice și mediul asociativ pentru voluntariat - Secretariatul General al Guvernului, <https://sgg.gov.ro/1/wp-content/uploads/2020/07/DRAFT-FINAL-GHID.pdf>
- Conectarea sănătății umane și a ecosistemelor: implicarea benefică a comunității în grupuri de conservare - Megan Moore, Mardie Townsend și John Oldroyd; https://www.researchgate.net/publication/226258323_Linking_Human_and_Ecosystem_Health_The_Benefits_of_Community_Involvement_in_Conservation_Groups
- Pregătirea pentru dezastre, https://civil-protection-humanitarian-aid.ec.europa.eu/what/humanitarian-aid/disaster-preparedness_en
- Actori cheie în managementul crizelor: organizații internaționale și regionale- Eva-Karin Gardell de Bertjan Verbeek 2021 <https://oxfordre.com/politics/view/10.1093/acrefore/9780190228637.001.0001/acrefore-9780190228637-e-1499>
- https://www.igsu.ro/Resources/COJ/RapoarteStudii/PLANUL%20NA%C8%9AIONAL%20DE%20MANAGEMENT%20AL%20RISCURILOR%20DE%20DEZASTRE%20clear%2001_03_2021%20redus.pdf, pp. 6-7 și 111
- https://mcr2030.undrr.org/sites/default/files/2021-08/Romanian_Preliminary_Scorecard_Scorecardul%20rezilient%CC%A6ei%20urbane_Evaluare%20preliminar_Nov2020.pdf, pp. 4-5
- <https://masterteologiasimisiuneasocialaabisericii20162018.files.wordpress.com/2017/01/reziliencia.pdf>, p. 11
- <https://www.eird.org/isdr-biblio/PDF/National%20platforms%20for%20disaster%20reduction.pdf>

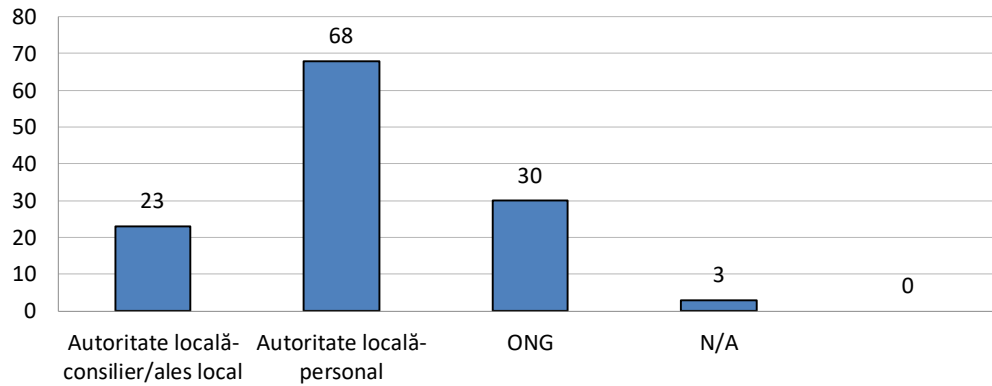
- Bazele organizării comunitare - Neighborhood Leadership Institute Workshop
- <https://static1.squarespace.com/static/5f29763b60ad2b5398b30ae3/t/5f7cb4873787a67399e35798/1602008205160/Basics+of+Community+Organizing+Sep+19.pdf>
- Ajutați-vă comunitatea să reducă riscul de inundații și pregătiți-vă pentru o situație de urgență - Risk factor
- <https://help.riskfactor.com/hc/en-us/articles/360050401554-Help-your-community-reduce-flood-risk-and-prepare-for-a-flood-emergency>
- Organizați-vă comunitatea după un incendiu : Coffey Strong, <https://coffeystrong.com/wildfire-resources/organize-your-community-after-a-wildfire/>
- Ghid de acțiune pentru voluntari: ProVobis, <https://www.provobis.ro/ghid-de-actiune-pentru-voluntari/>
- Ghid de motivare a voluntarilor pe timp de criză, <https://www.provobis.ro/tine-ti-echipa-aproape-ghid-de-motivare-a-voluntarilor-pe-timp-de-criza/>
- Eficacitatea implicării comunității în furnizarea de beneficii de conservare în zona de conservare Annapurna, Nepal - Siddhartha B. Bajracharya, Peter A. Furley și Adrian C. Newtonp;
- <https://www.cambridge.org/core/journals/environmental-conservation/article/abs/effectiveness-of-community-involvement-in-delivering-conservation-benefits-to-the-annapurna-conservation-area-nepal/AD7CFF65A1CB7B7056DAE0E323B0AF1D>
- Ajutor umanitar, https://civil-protection-humanitarian-aid.ec.europa.eu/what/humanitarian-aid_en
- Forme tradiționale de protecție și asistență socială comunitară - TEORIE ȘI METODĂ ÎN ASISTENȚA SOCIALĂ
- <http://www.ciasdumitrualexe.ro/sos/forme-traditionale-de-protectie-si-asistenta-sociala-comunitara/>
- <http://www.primm.ro/5-aplicatii-destinate-dezastrelor-si-situatiilor-de-criza-1912.html>
- https://www.researchgate.net/publication/280931708_Communications_in_Emergency_and_Crisis_Situations, pp. 2-3
- http://ier.gov.ro/wp-content/uploads/publicatii/Pais2_studiu_4_ro.pdf, pp. 70-71.
- https://www.brookings.edu/wp-content/uploads/2016/06/0922_natural_disasters_ferris.pdf, p. 6
- <https://sesricdiag.blob.core.windows.net/sesric-site-blob/files/article/486.pdf>, p. 35 și p. 63,
- <https://nap.nationalacademies.org/read/1840/chapter/6#24>, pp. 23-24.
- <https://www.disaster.qld.gov.au/disaster-management-guideline>
- http://www.isusatutare.ro/legislatie/Strategie_informare_situatii_urgenta.pdf, pp. 13-15

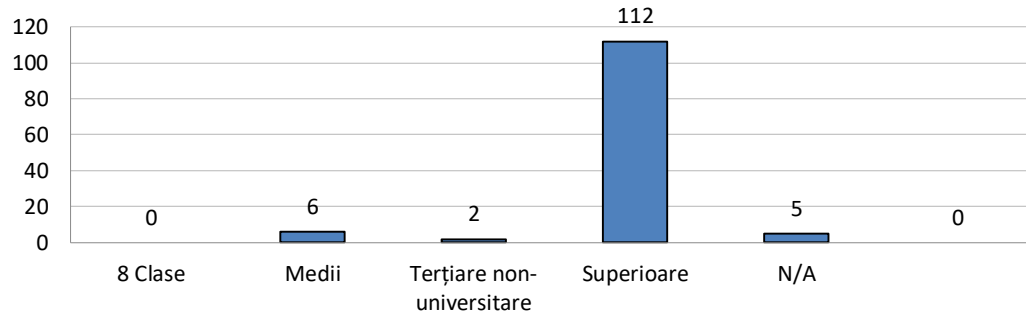
Anexa Rezultatele chestionarului aplicat la nivelul specialistilor din Sectorul 3 Municipiul Bucuresti

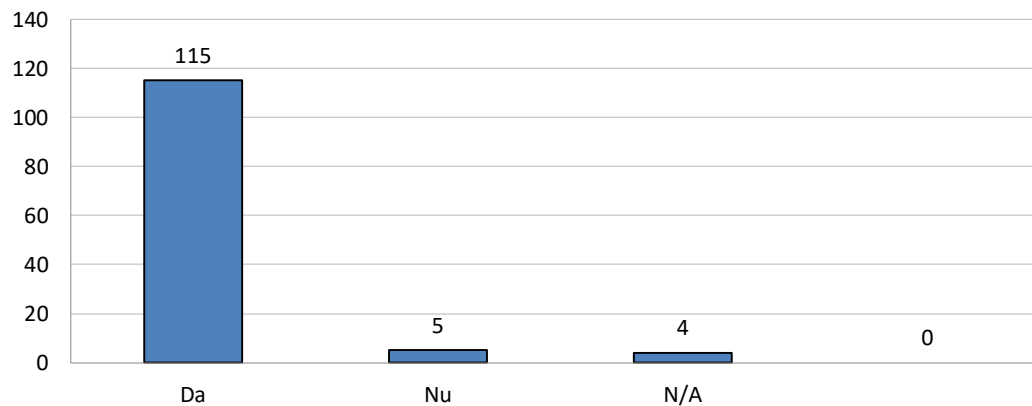
Tip de organizație

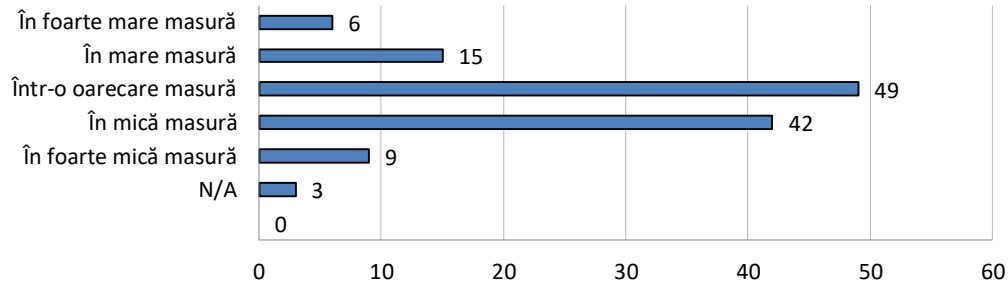
Studii

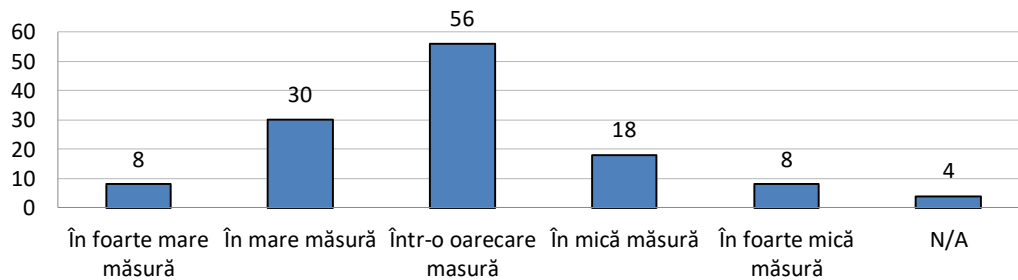
Este important ca sectorul 3 sa fie pregătit pentru situații de urgență?

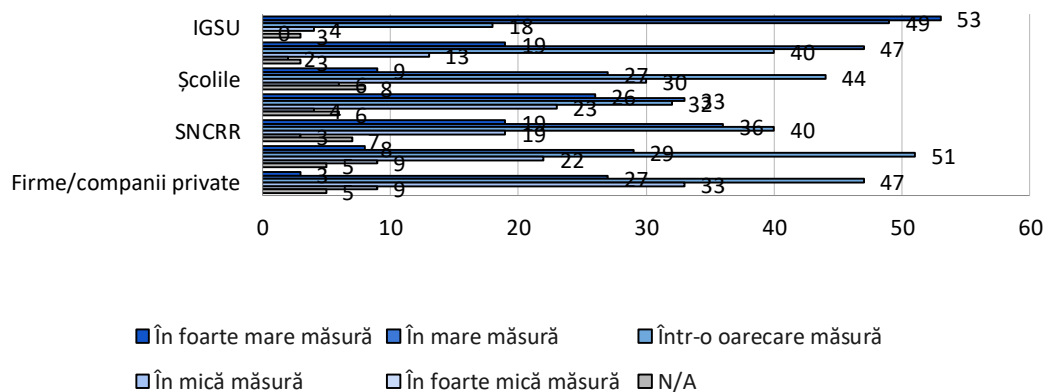
În ce măsură considerați că sunt pregătiți cetățenii din sectorul 3 pentru a face față situațiilor de urgență?

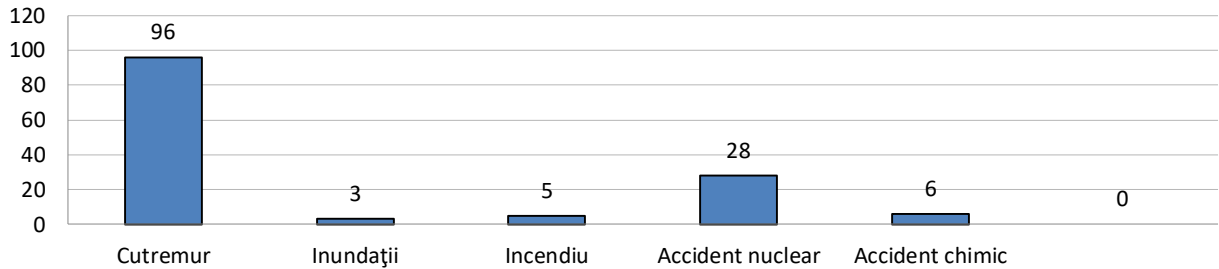
În ce măsură sunt autoritățile locale din Sectorul 3 pregătite pentru prevenirea și intervenția în următoarele situații de urgență?

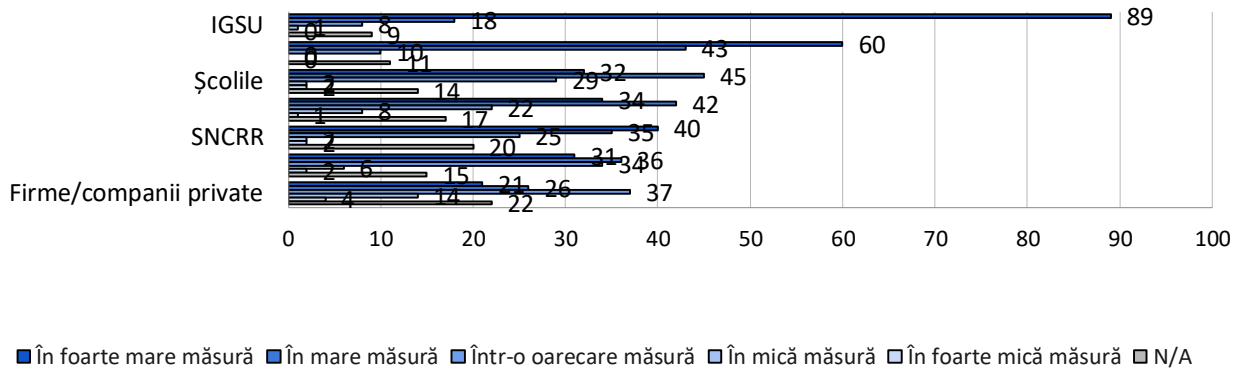
În ce măsură considerați că sunt foarte clare rolurile și responsabilitățile următoarelor structuri în pregătirea și intervențiile în situații de urgență

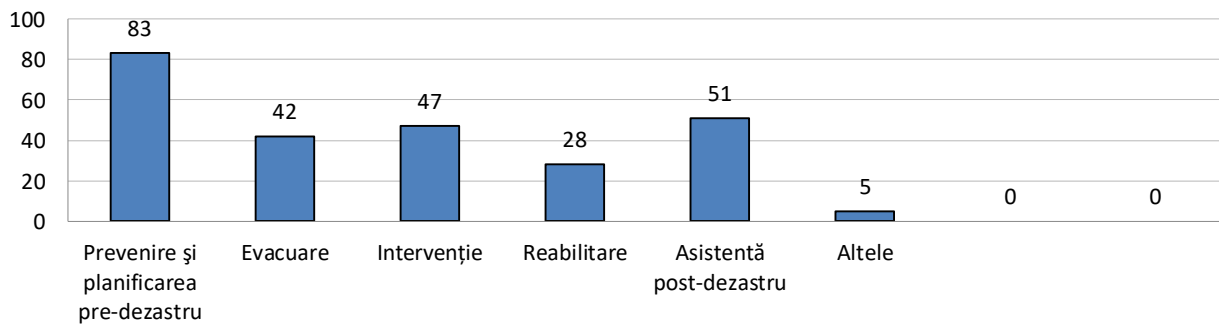
În opinia Dumneavoastră, ce tip de dezastru ar putea avea cel mai mare efect asupra Sectorul 3?

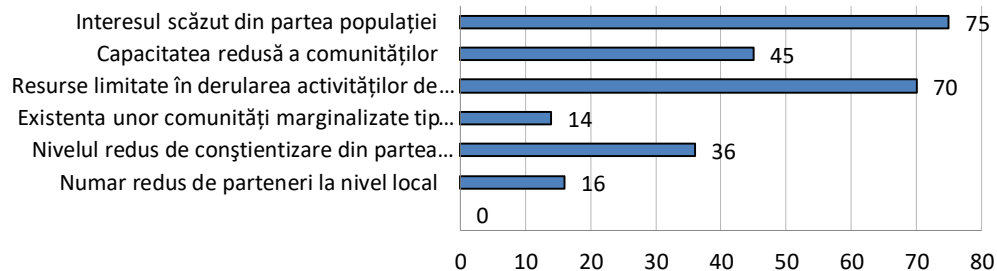
Ce structuri ar trebui să inițieze îmbunătățirea pregătirii membrilor comunităților pentru situațiile de urgență?

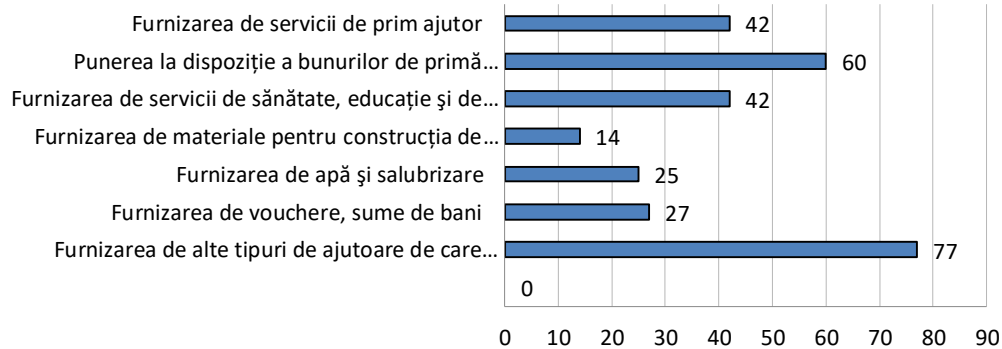
Care din următoarele arii sunt de interes pentru dumneavoastră?

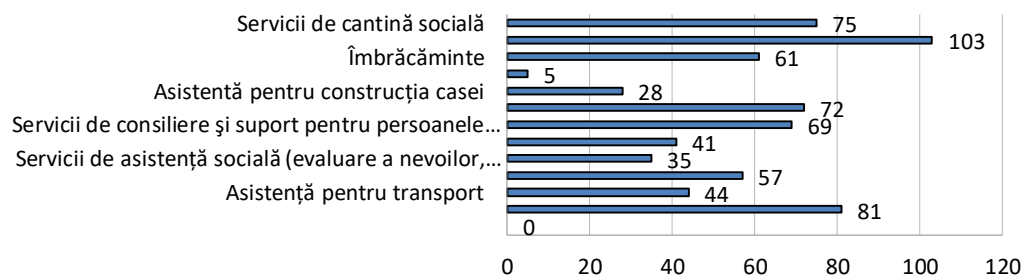
Care sunt principalele obstacole în pregătirea populației și comunităților pentru prevenirea și intervențiile în situații de urgență?

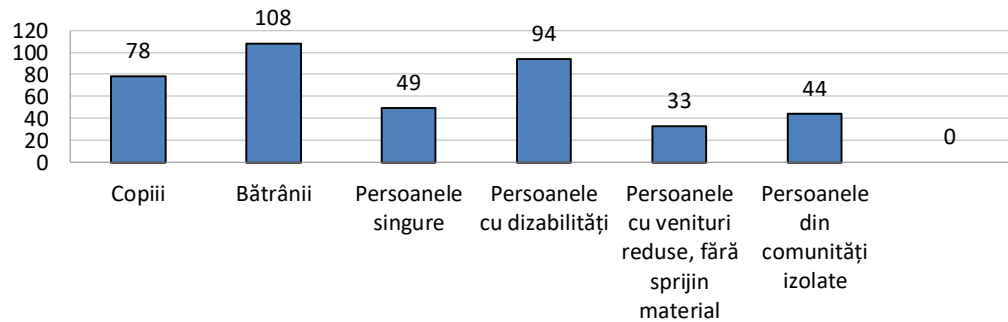
Ce tipuri de ajutor umanitar oferă instituția/organizația Dumneavoastră în situații de urgență?

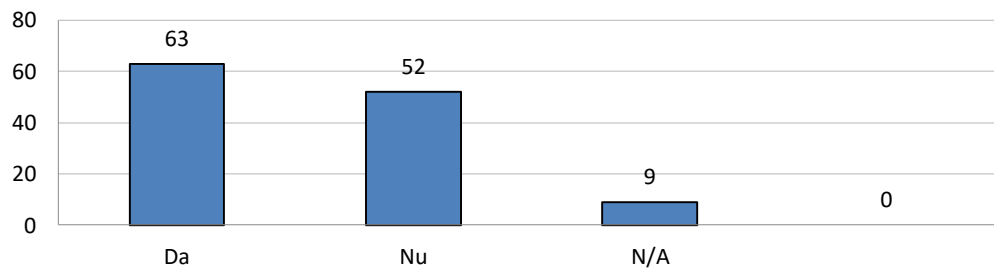
Pe care dintre următoarele servicii le apreciați ca fiind utile pe parcursul intervenției sau pot- intervenție?

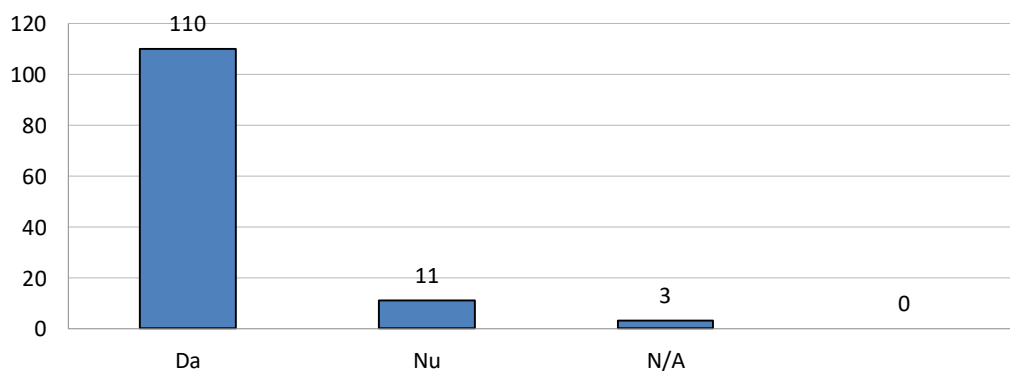
Care sunt categoriile de populație cele mai afectate de situațiile de urgență?

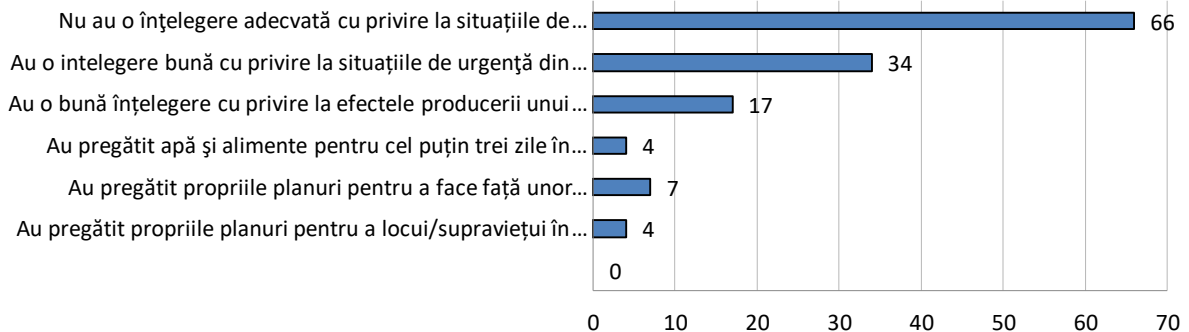
În opinia Dvs., în cadrul intervențiilor pentru situații de urgență se utilizează materiale adecvate pentru protejarea mediului?

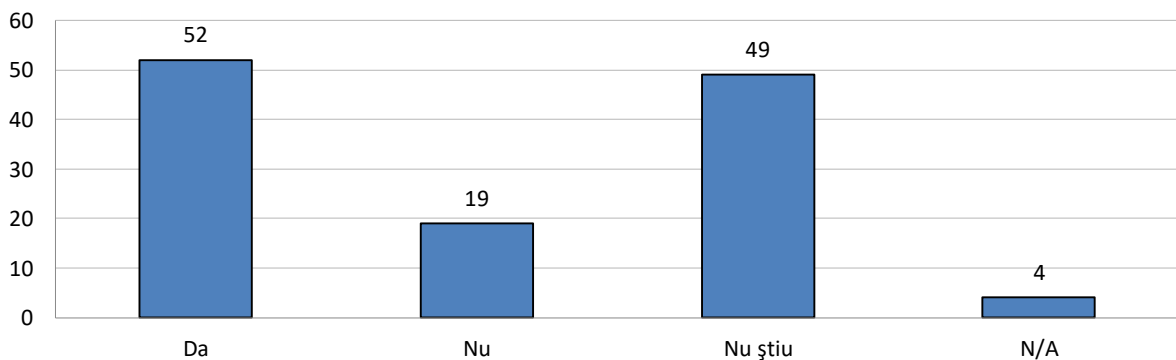
În cadrul echipelor pentru intervenții specifice situațiilor de urgență ar trebui să lucreze și femeii și bărbați?

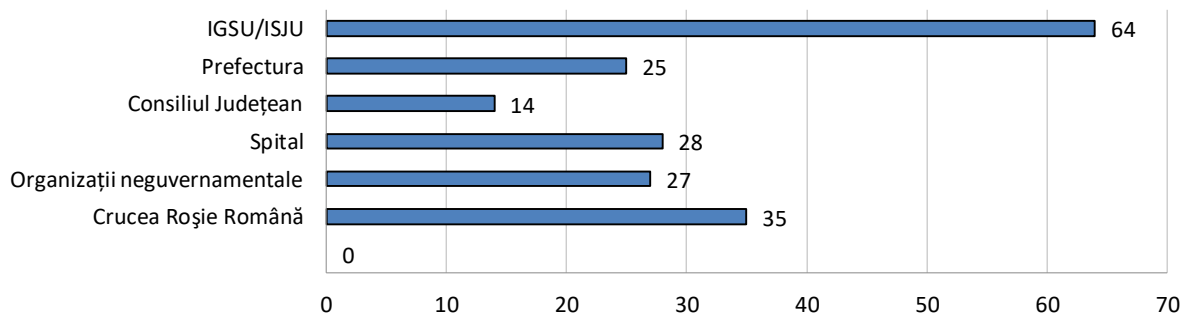
Cum apreciați că se încadrează cetățenii din Sectorul 3 în înțelegerea situațiilor de urgență?

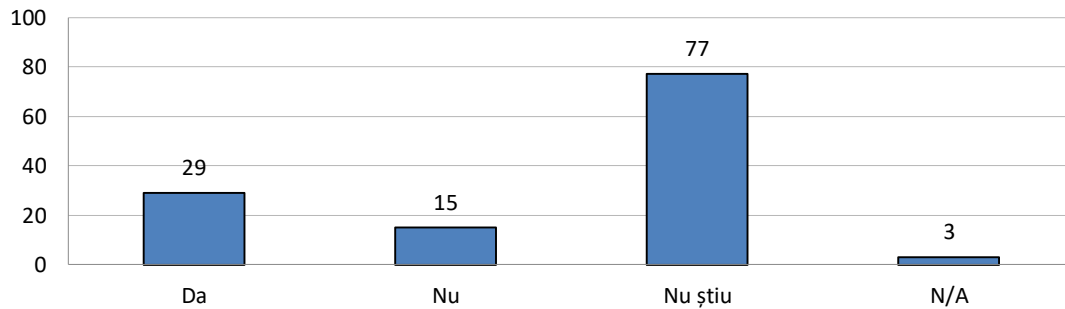
În opinia Dumneavoastră, este cineva din comunitate responsabil pentru pregătirea / răspunsul în caz de dezastru?

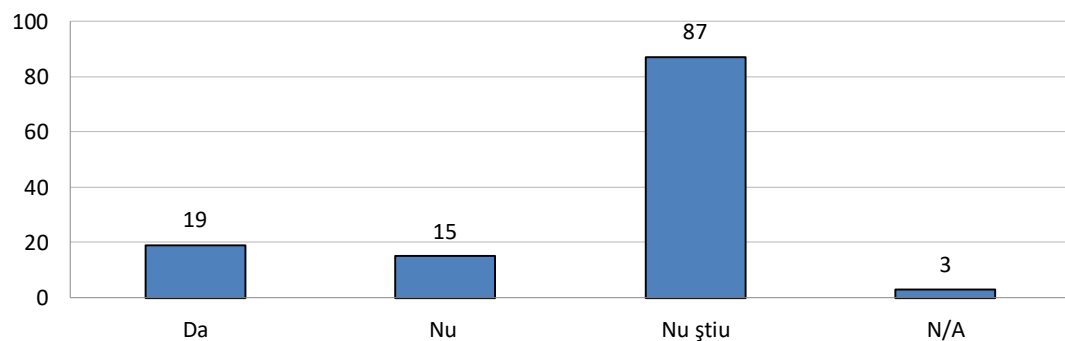
Dacă răspunsul la întrebarea de mai sus este "Da", interacționează această persoană cu oricare dintre următoarele?

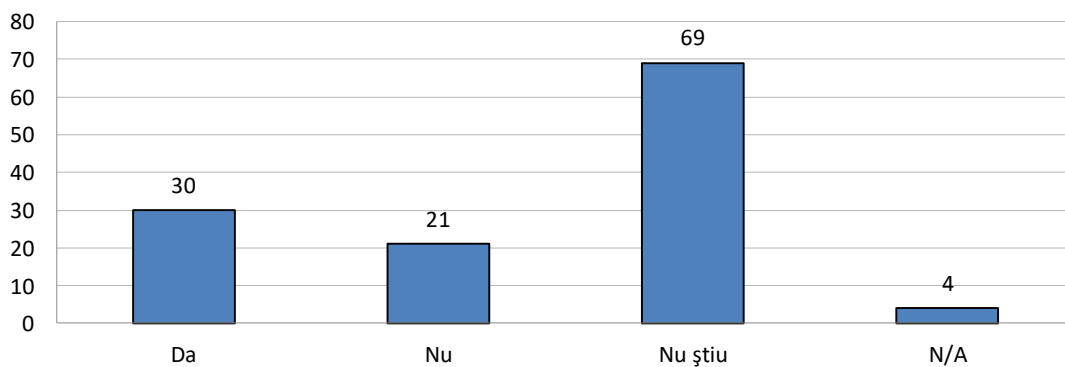
Până în acest moment, au existat la nivelul Sectorului 3, pregătiri sau simulări de dezastre a IGSU împreună cu UAT?

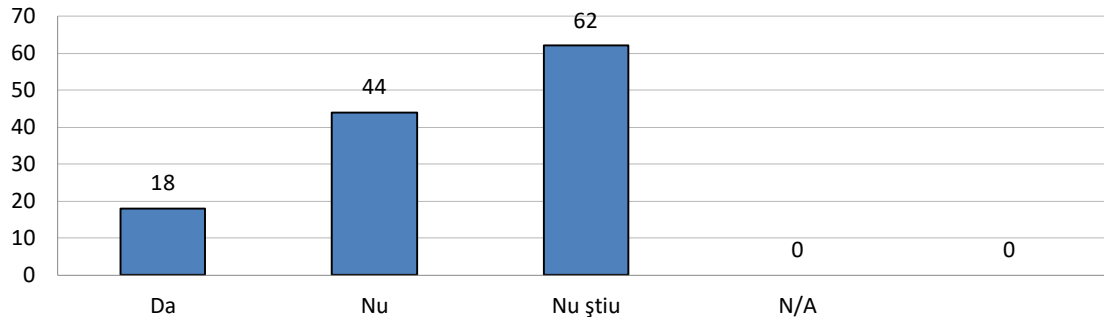
Până în acest moment, au existat în județ, pregătiri sau simulări de dezastre a IGSU împreună cu ONG-urile?

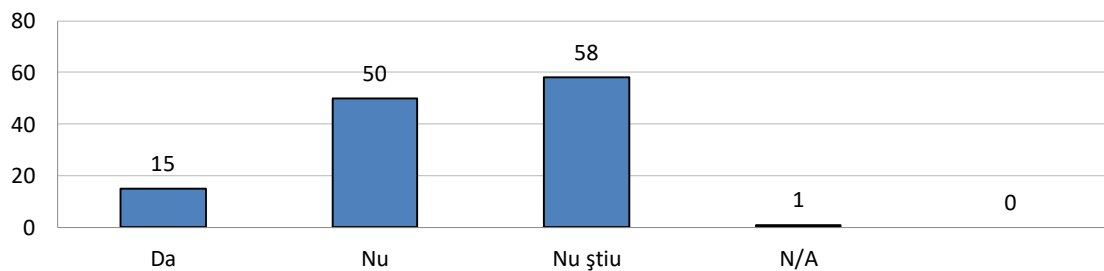
Instituția/Organizația în care lucrați are parteneriate încheiate pentru a oferi resurse în cazul dezastrelor?

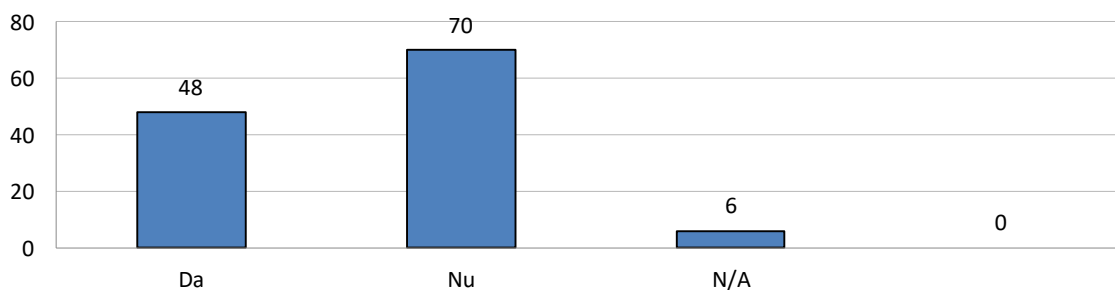
Cunoașteți o organizație neguvernamentală ce a realizat, până acum o evaluare privind riscurile la situații de urgență?

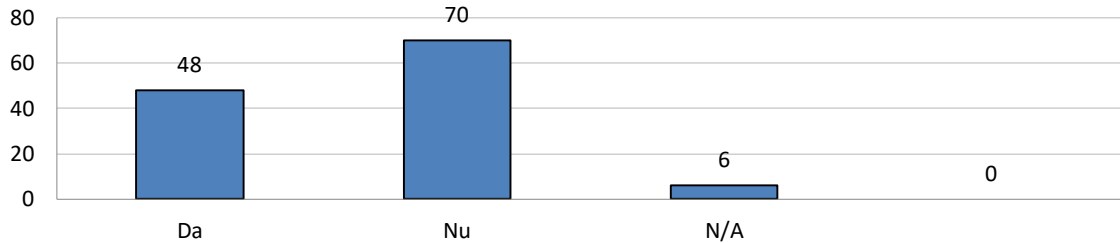
În prezent, apreciați că ONG-urile beneficiază de suficiente resurse pentru a organiza și derula cursuri de pregătire în domeniul managementului riscului?

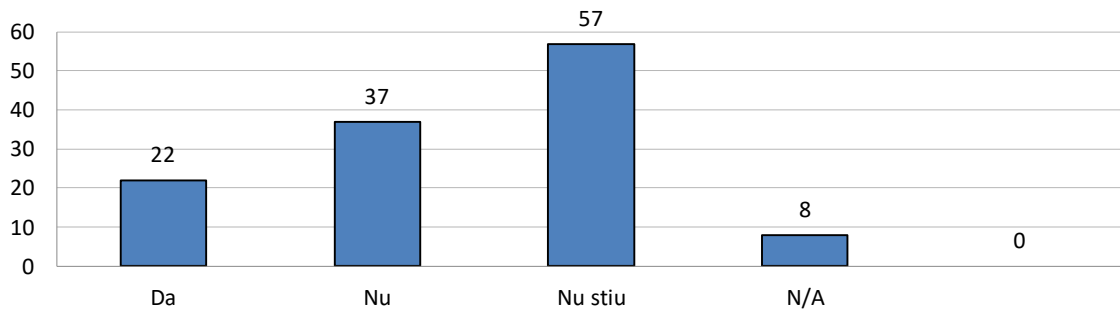
În opinia Dvs., cunoașteți organizații neguvernamentale ce dispun de un program de pregătire a populației în caz de dezastre?

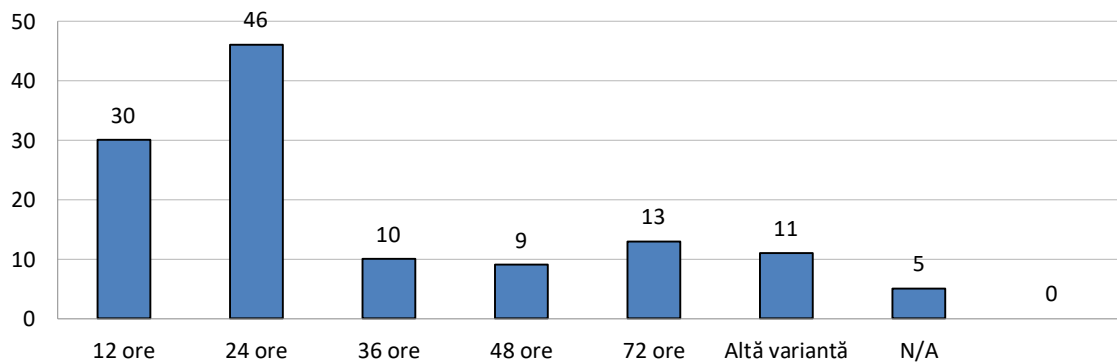
În opinia Dvs., cunoașteți organizații neguvernamentale ce dispun de un program de pregătire a populației în caz de dezastre?

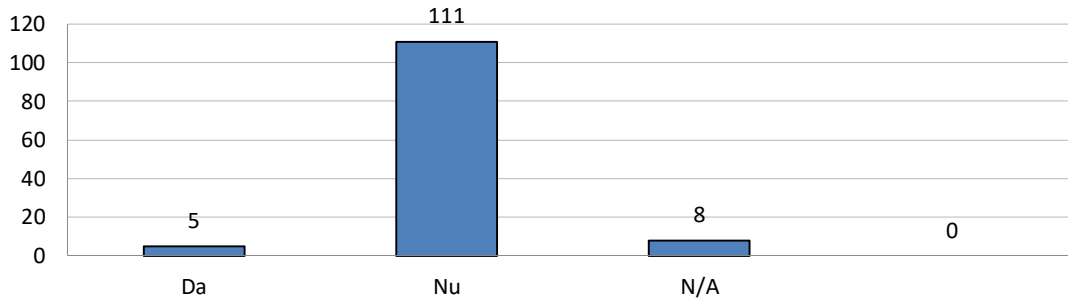
Instituția/organizația în care lucrați, dispune de personal pregătit pentru a dezvolta un program de pregătire a populației în caz de dezastre?

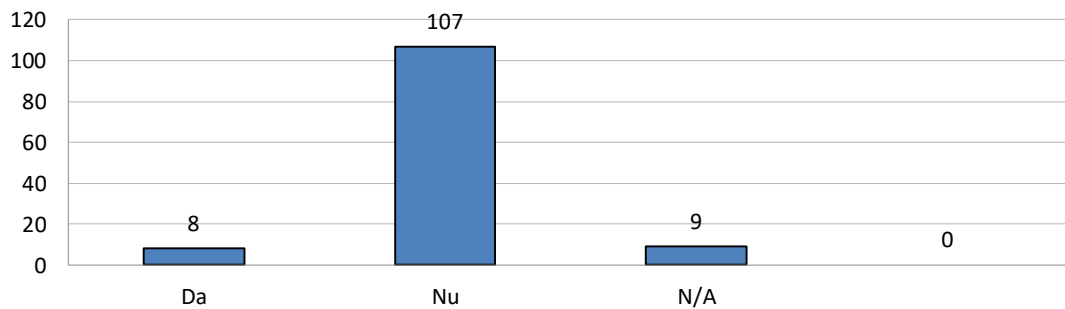
În baza unei estimări proprii, care este timpul în care o organizație neguvernamentală poate să pună la dispoziția comunității resursele pe care le au?

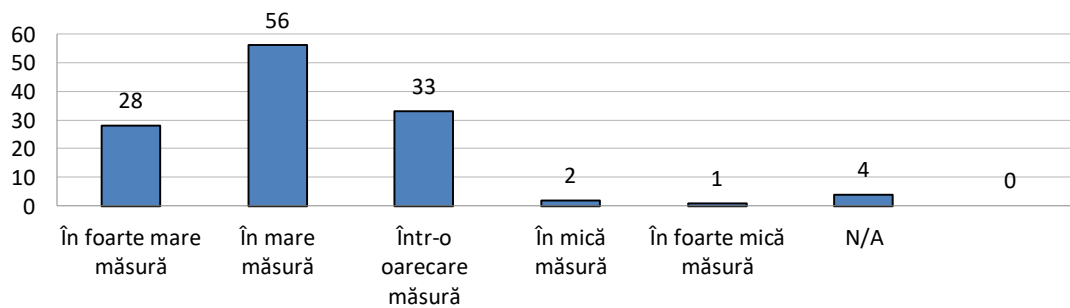
În prezent, la nivelul Sectorului 3 există suficienți voluntari pentru intervenții în situații de urgență?

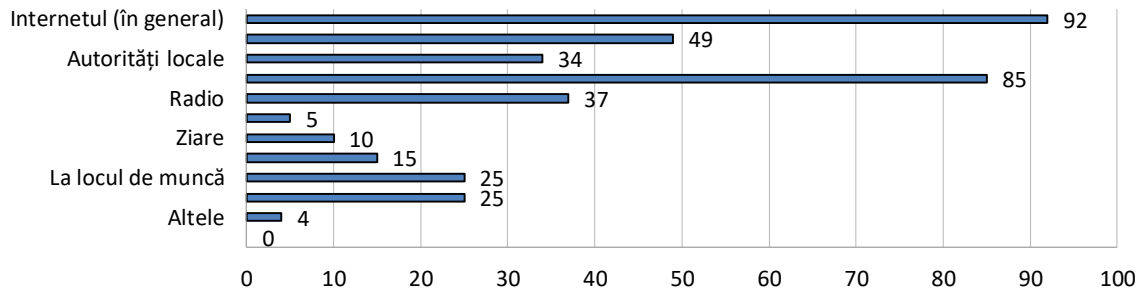
În privința organizațiilor neguvernamentale, dispun acestea de suficienți voluntari pentru intervenții în situații de urgență?

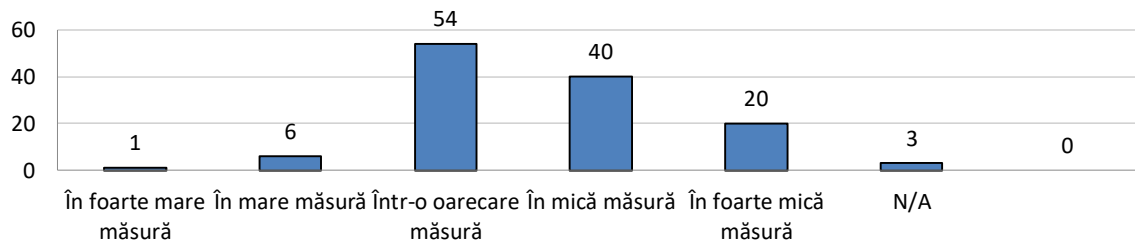
În ce măsură voluntarii pot crește capacitatea unui răspuns adecvat în cazul unui dezastru major sau pentru mai multe situații de urgență de amploare?

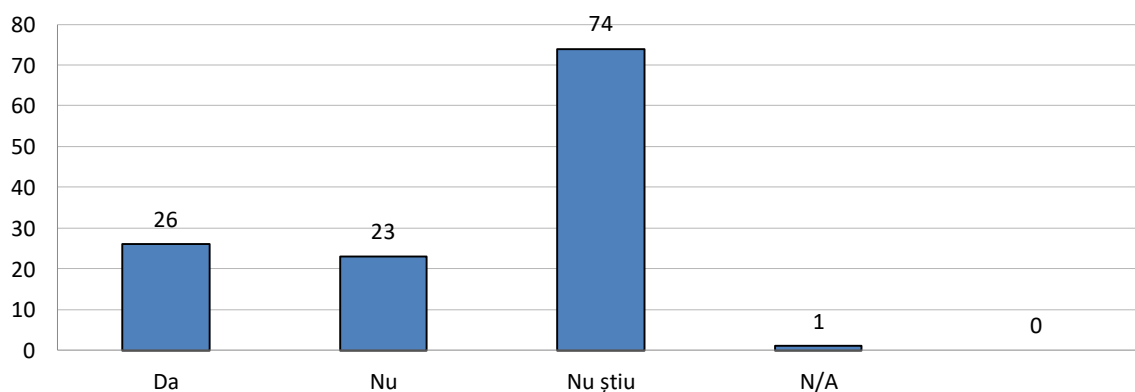
În opinia Dvs., înainte de producerea unui dezastru, de unde se informează cetățenii din Sectorul 3 pentru a se pregăti?

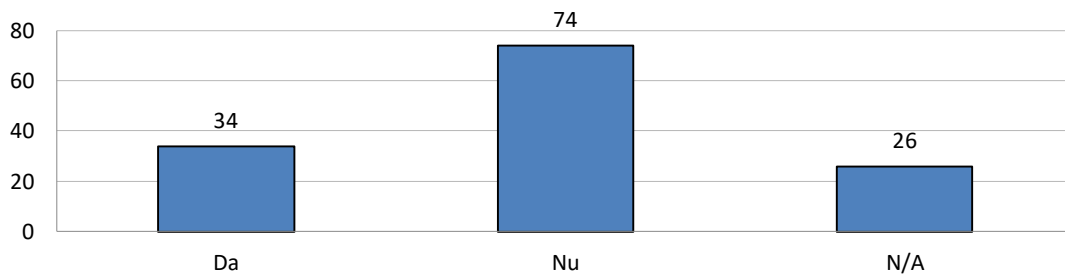
În ce măsură considerați că cetățenii din Sector 3 sunt informați și sunt conștienți de conținutul unui plan de pregătire și intervenție în situații de urgență/dezastre?

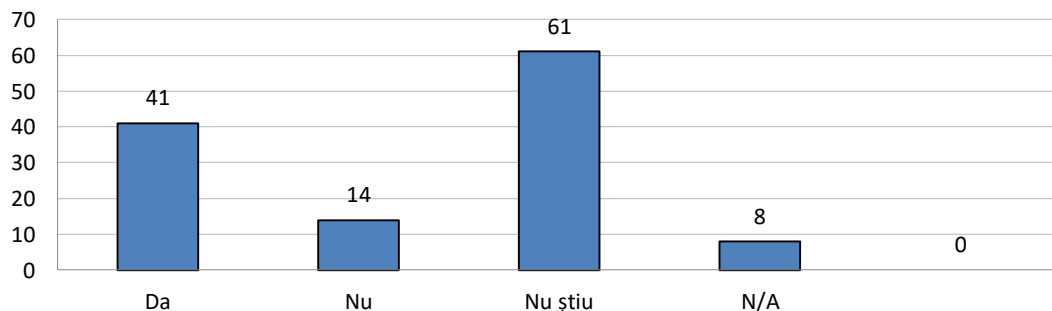
Autoritățile locale Primăria Sector 3 furnizează informații privind pregătirea și intervențiile pentru dezastre?

Membrii comunităților din Sectorul 3 cunosc și/sau utilizează aceste materiale?

Aceste informații ajută membrii comunitatilor din Sectorul 3 să se pregătească și să răspundă dezastrelor?

În opinia Dumneavoastra, pentru distribuirea și informarea membrilor comunităților ar trebui să se implice:

